

Giới thiệu Thiên Nam U Hồn

Tác giả Lưu Vân nổi tiếng với hàng loạt các tác phẩm nổi tiếng, nối tiếp đó bộ truyện Thiên Nam U Hồn được tác giả sâu chuỗi rất hay và tài tình, câu truyện như đưa ta đến với một thế giới cổ đại đầy kỳ bí nhưng không kém phần hấp dẫn.

Có lời đồn rằng những nam nhân ngủ lại Lan Nhược Tự hay còn gọi là Chùa Lan Nhược ba đêm, tất cả sẽ đột nhiên lăn ra chết, chưa từng có ngoại lệ. Nhưng có cô nàng nữ giả nam trang thành thử sinh nghèo, vào đêm thứ ba ở Lan Nhược tự, một mỹ nam thừa dịp nàng đang say ngủ, chui vào ngủ cùng với nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đêm trú Lan Nhược tự

Trong đêm đen không trăng sao, một thiếu niên cầm một cái đèn lồng leo loét bằng giấy trắng, băng qua cánh rừng nhỏ tối mịt.

Chiếc y bào thư sinh vương đầy bụi đường của hắn rộng thùng thình, sau lưng lại đeo một cái giỏ trúc to gấp đôi thân mình, càng có vẻ mảnh khảnh gầy gò.

Thoáng chốc một con cuồng phong thổi tới, lửa rừng cây xào xạc lay động, nhánh cây ghé rợn chìa ra bàn tay thô ráp đen đúa, tựa như một đám ác quỷ muốn kéo thiếu niên xuống dưới địa ngục.

Thiếu niên không khỏi sợ run cả người, bước chân càng rảo nhanh hơn, ngâm nga khúc ca dao để lấy thêm can đảm.

“Hát khúc son ca để giải sầu, hát khúc son ca để giải sầu, người có cho ta là kẻ vui sướng? Ăn bữa trước hết bữa sau, dưới gốc hoàng liên gây hồ cảm, ăn cá phải ăn vảy lớn.”

Hát đi hát lại khúc ca dao hơn mười lần, cổ họng đã khàn đi, lại vẫn chưa ra khỏi được rừng cây tối tăm này, hay là đêm nay qua đêm ở chỗ này đi?

Hắn thấy mệt, ngồi xổm xuống tựa người vào bên gốc cây, vừa định lấy ra lương khô trong giỏ trúc, khéo mắt lại vô tình thoáng trông thấy mấy đốm sáng xanh trong bụi cây.

Đó là ánh sáng đom đóm, hay là mắt của sói hoang đây? Thế nhưng đốm sáng xanh đứng yên không di chuyển, xác suất là sói hoang lớn hơn một chút.

Thiếu niên bỗng nhiên nhớ tới cha từng nói rằng, sói là loài ưa bắt nạt kẻ yếu, nếu lỡ gặp nó tuyệt đối không thể bỏ chạy, càng sợ nó càng thích trêu chọc con.

Hắn liền quơ đèn lồng đứng thẳng dậy, hùng hổ hát lớn:

“Hát khúc son ca để giải sầu, hát khúc son ca để giải sầu, người có cho ta là kẻ vui sướng? Ăn bữa trước hết bữa sau, dưới gốc hoàng liên gây hồ cảm, ăn cá phải ăn vảy lớn.”

Sói hoang nghe tiếng ca này có thể cảm thấy hắn không sợ chúng, và lại sói trời sinh sợ lửa sẽ không dám đến gần, luôn nấp trong bụi cây chờ thời cơ vồ lấy.

Thiếu niên muốn trốn cũng không được, đuổi đi cũng không có cách, như vậy phải làm sao đây.

Đang mãi nghĩ ngợi, tay hắn đột nhiên bị nóng, cúi đầu mới thấy giấy dầu bị ngọn lửa đốt phải, cháy thủng một cái lỗ đen lớn. Mà ngọn lửa lại liếm tiếp lên trên, tựa hồ muốn đốt cả cái đèn lồng thành tro.

Hắn vội vàng lấy tay dập tắt ngọn lửa, rống cổ lên ca bài ca dao, hòng trấn áp bọn sói hoang bằng khí thế. Nhưng mà sói hoang vẫn cảm giác được nỗi sợ hãi hắn vô tình lộ ra trong tiếng ca, ánh sáng xanh trong bụi cây bắt đầu xao động lên.

“Ai đó, hơn nửa đêm lại ca hát trong rừng, còn hát dở như vậy.”

Một tiếng kêu mát kiên nhẫn cắt ngang tiếng hát của thiếu niên, ánh sáng xanh chợt yên tĩnh lại.

Xào xạc xào xạc, là tiếng lá khô đầy đất bị giẫm lên, cùng với tiếng chuông thanh thúy rung lên.

Hơn mười bóng người bước ra từ bầu trời đen thẫm, à không đúng, là cả bọn nhảy ra.

Duy độc chỉ có một người đi trước, là dùng tư thế bình thường mà bước đến, có điều đáng đi lại cực kỳ tùy tiện buông thả.

Đèn lồng giấy còn một đóm lửa mong manh, miễn cưỡng có thể chiếu rõ được tướng mạo của người này. Hắn trên thân mặc đạo bào màu chàm phiêu dật, mỗi bước đi ống tay áo phất phơ trong gió, tay trái đeo một chiếc chuông đồng cổ, thắt lưng đeo một miếng ngọc bội xanh biếc. Khuôn mặt vẫn giấu trong bóng tối, thấp thoáng có thể thấy được phong tư tuấn tú.

Mà mười mấy người nhảy đi sau lưng hắn, toàn thân bị vải bó màu đen bó chặt, sau khi chiếc chuông ngừng rung lên, họ cũng chợt dừng lại.

Đạo trưởng không chút để ý, quát:

“Yêu ma quỷ quái, thấy bản đạo trưởng còn không nhanh lui đi.”

Ánh sáng xanh trong lùm cây dao động mấy cái, thoáng chốc đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại có đạo trưởng cùng thiếu niên mắt to tròng mắt nhỏ.

Đạo trưởng ngoáy tai bảo:

“Khúc ca vừa nãy là người hát à?”

Thiếu niên gật gật đầu:

“Đúng là tại hạ, tạ ơn đạo trưởng cứu giúp.”

“Hơn nửa đêm còn hát như ma quỷ gào khóc thảm thiết, nghe đau cả lỗ tai. Bản đạo chưa bao giờ muốn cứu người, nếu thật có lòng báo ân, chi bằng đưa cái gì thực tế một chút.” Dứt lời, đạo trưởng dùng ngón cái chà chà vào ngón trỏ và ngón giữa, ám chỉ ý gì thiếu niên không rõ.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của thiếu niên, đạo trưởng mất kiên nhẫn bảo:

“Tiền đây, có không hả?”

“Không có, dọc đường đã dùng sắp hết rồi.”

“Vậy cũng phải còn một chút chứ.”

“Ta đây chỉ còn một chút thôi, đưa cho người thì ta phải ăn xin mà về.”

“Đồ nghèo kiệt xác ...” Đạo trưởng chán ghét nhíu chặt mi, lắc lắc cái chuông bước đi, mấy người bó chặt vải sau lưng cũng nhảy theo.

Thiếu niên vội vàng gọi với theo hắn:

“Đạo trưởng, ra khỏi rừng cây này phải đi thế nào?”

Đạo trưởng không quay đầu lại, chỉ chỉ phía sau:

“Đi theo hướng kia nửa canh giờ là ra khỏi.”

“Nơi đó có chỗ trú chân không ạ?”

Đạo trưởng nghĩ nghĩ, nói:

“Xem như là có, Lan Nhược tự, người dám ở không?”

“Nếu là nơi chùa miếu thanh tịnh, tất nhiên là dám.”

Đạo trưởng rốt cục dừng lại bước chân, một lúc sau nói:

“Quả thật là nơi thanh tịnh, bên trong đây một người sống cũng không có, người thực sự dám ở sao?”

“Một người cũng không có, hẳn là an toàn, tất nhiên dám rồi.”

Đạo trưởng sờ cằm đánh giá hắn, hỏi:

“Quê nhà của người ở đâu? Trong nhà còn có người thân nào không?”

Thiếu niên tự dưng bị chất vấn như vậy, ban đầu còn có chút đề phòng, lại nghĩ rằng hắn là đạo sĩ, còn đã cứu mình một mạng, theo lý cũng không phải người xấu, dựa vào thực tế mà trả lời:

“Nhà ta ở Lăng Châu, huyện Nhự Dương, cha mẹ trong nhà khỏe mạnh, hai tỷ tỷ đã lập gia đình, ca ca làm mấy việc để nuôi sống cả nhà.”

Đạo trưởng nhỏ giọng nói:

“Nhị Dương cách đây chỉ có hành trình độ nửa canh giờ, vụ giao dịch này vậy cũng có lời chút ngân lượng. Được, việc mua bán này ta sẽ làm.”

Thiếu niên về mặt khó hiểu nói:

“Đạo trưởng, người đây là có ý gì?”

Đạo trưởng cười tùm tùm chỉ vào mấy người bị vải bố bao kín này bảo:

“Mấy vị này là khách hàng của ta, ta đang đưa bọn họ về nhà, người lập tức cũng sẽ thành khách hàng của ta, nể tình người là chỗ quen biết, giảm giá cho người một ít đi.”

Hắn lấy từ trong ngực áo ra một cái bàn tính nhỏ bằng bàn tay, ngón tay thon dài gẩy hạt châu bằng sắt lách cách: “Tính cho người chín phần giá thôi, tổng cộng hai mươi lăm lượng bảy văn tiền, ca ca người có thể trả được đúng không?”

Thiếu niên từ Nhị Dương đi tới nơi này ước chừng mất mấy tháng, mà đạo sĩ này lại nói chỉ có đoạn đường độ nửa canh giờ, hơn nữa miệng đầy những lời linh tinh, chẳng lẽ người này đầu óc có vấn đề?

Thiếu niên tức giận quay người bỏ đi, miệng thì thầm nói:

“Thần kinh...”

“Tiểu huynh đệ, người nói gì vậy?”

Khuôn mặt tuần tú của đạo trưởng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, dọa thiếu niên sợ đến nhảy dựng lên.

“Không. . . Không có gì. . .”

Đạo trưởng ra vẻ hiền lành vỗ vỗ vai hắn, cười hi hi nói: “Đừng khẩn trương mà, ta tới là để nhắc nhở người một câu.”

Đầu vai của thiếu niên bị vỗ đến hơi đau, vẻ nghiêm túc hỏi: “Đạo trưởng có chuyện xin mời nói.”

“Sau khi đến ngủ ở Lan Nhược tự, hãy nhớ đóng kín cửa sổ lại, ha ha ha. . .”

Đạo trưởng phiêu dật phất tay áo rời đi, gió lớn đưa tiếng cười của hắn kéo dài ra, vang vọng thật lâu trong rừng.

Thiếu niên nhìn bóng dáng của đạo trưởng khuất dần, bất đắc dĩ nhún nhún vai, thầm mong về sau đừng nên gặp lại người như thế.

Hắn theo phương hướng mà đạo trưởng chỉ dẫn, quả nhiên tìm được một ngôi chùa, chỉ là ngôi chùa này cũ kỹ vô cùng, trông như đã mấy mươi năm, thậm chí là hơn trăm năm rồi không người đến ở.

Tấm bảng tên nghiêng ngả một bên, có vẻ như gió vừa thổi qua liền rơi xuống. Cạnh cửa là hai con hổ đá bám đầy dây leo, trong đêm thê lương càng nom vô cùng ghê rợn.

Thiếu niên gõ vào cửa lớn, nhận ra thật sự không có ai mở cửa, hơn nữa cái khóa của cửa lớn cũng mở ra rồi.

Hắn đẩy cửa ra gọi vẫn không có ai đáp lời, liền yên tâm bước vào chùa.

Ở một chỗ khác trong ngôi chùa, trên một gốc hòe trơ trọi, một chàng trai cao to mặc xiêm y màu trắng u ám đang nằm nghiêng người. Ánh trăng bị cây hòe cản mất một phần, hắt bóng soi chiếu vào bóng người nhẹ nhàng như mây trắng của y, nhưng khuôn mặt vẫn ẩn giấu trong làn khói đen, khiến người ta không trông rõ tường được, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được sườn mặt hoàn mỹ của y.

Một mảnh lá hòe rơi xuống lòng bàn tay của y, y nắm chặt tay sau đó nhẹ nhàng mở ra, chiếc lá kia sau khi bị bóp nát tựa hồ hóa thành mấy mảnh, là đà bay xuống, không tiếng động quanh quẩn bên người thiếu niên, y chống cằm cười khẽ.

“Lại một kẻ đến chịu chết...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Khó hưởng ân mỹ nhân

Phòng ở Lan Nhược tự đã lâu không ai quét dọn, vừa bước vào đã bị tro bụi xộc vào mặt, khiến thiếu niên sặc sụa ho không ngừng.

Thiếu niên miễn cưỡng tìm một gian sạch sẽ để ngủ lại, sau khi đóng chặt cửa sổ, hẩn cời ra ngoại bào tháo xuống vải bó ngực, để lộ bộ ngực trắng non nớt tròn trịa như tuyết.

“Xi ... Đau ...” Nàng tùy tiện bôi thuốc mỡ lên quầng vú màu hồng to bằng đồng tiền, xoa bóp vài cái để cảm giác đau khi bó ngực đỡ hơn một chút.

Nàng vốn là một tiểu cô nương tên Ninh Thái Nhi, không cam lòng khi ca ca Ninh Thái Thần gian khổ học hành hai mươi năm, lại phải từ bỏ việc đi thi khoa cử có tiền đồ tốt, để làm mấy chuyện lật vật nuôi cha mẹ ốm yếu và muối muối chưa xuất giá. May rằng nàng về mặt học hành không thua gì huynh trưởng, liền để lại thư, mượn thân phận tú tài của ca ca, nữ giả nam trang thay hẩn vào kinh đi thi.

Mấy tháng nay tuy rằng không gặp nạn tai gì, lại dọc đường bị tên móc túi trộm mất túi tiền, cũng may nàng có giấu chút bạc dưới hải, nếu không chắc phải ăn xin trên đường để sống.

Sau khi bôi lên thuốc mỡ vẫn hơi nóng rất, vì không muốn để thuốc mỡ bị dính vào ngoại bào, nàng lấy từ bao hành lý ra một cái yếm, đang định mặc vào, cửa phòng lúc này lại có tiếng gõ cửa, âm thanh ngắn mà dồn dập.

Ở Lan Nhục tự, ngoài nàng ra, lại còn có người khác. Ninh Thái Nhi bất ngờ trước việc này, vội vội vàng vàng buộc kỹ lại vải bó ngực, mang theo chiếc đèn lồng bị cháy mất một nửa, hé cửa ra nhìn xem bên ngoài là người phương nào.

Ánh đuốc xuyên qua cánh cửa mở lớn, rọi chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ. Mái tóc đen búi cao lên theo kiểu Hồi Hạc kế (1), bộ xiêm y màu vàng nhạt có cổ rất thấp, hai luồng ba đào trước ngực như ẩn như hiện.

(1) Chưa tra ra, có lẽ là kiểu búi tóc giống như Nhiếp Tiểu Thiên, hình dáng tựa cánh chim hạc.

Đôi chân mày quuyền rũ mê người của tiểu mỹ nhân dần ra, liếc nhìn Ninh Thái Nhi đang đứng trong cửa:

“Công tử, có thể xin chút lửa không ạ?”

Xin chút lửa đương nhiên không thành vấn đề. Ninh Thái Nhi nhận lấy ngọn nến trong tay nàng, dùng lửa trong đèn lồng moi qua, nhưng lại không tài nào bắt lửa, một lúc lâu sau mới phát hiện ngọn nến vốn không có tim nến.

Ninh Thái Nhi trả ngọn nến lại cho nàng ta, bắt đắ dĩ giải thích:

“Thật xin lỗi nha cô nương, cây nến của cô không có tim.”

“Ôi, đêm đen không trăng gió lớn, bảo ta phải làm sao bây giờ, ta có thể ở cùng công tử một đêm không hở?” Tiểu mỹ nhân nũng nịu khê kêu lên một tiếng, lách mình qua cửa đi vào trong phòng, lại bị Ninh Thái Nhi ngăn cản.

Cái yếm kia của Ninh Thái Nhi còn nằm ngهنh ngang trên giường, cẩn thận như nàng làm sao có thể tùy tiện để thiếu nữ xa lạ này đi vào trong.

“Xin lỗi cô nương, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không tốt cho thanh danh của nữ nhi. Nếu cô nương thật sự sợ hãi, ta cho cô mượn đèn lồng một đêm được không?”

“Công tử lo xa quá rồi, chàng không nói, ta không nói, ai biết được ta với chàng từng ở cùng một phòng?” Tiểu mỹ nhân hờn dỗi cười, bỏ nhào vào lòng của Ninh Thái Nhi, cầm tựa lên bờ vai gầy yếu của nàng, bầu ngực mềm mại kề sát ngực nàng, khanh khách cười nói:

“Chưa bao giờ gặp được công tử tuấn tú như chàng đây, ta rất thích đó ...”

Thật là một điểm phúc lớn, tiếc rằng nàng chẳng có phúc để hưởng thụ.

Ninh Thái Nhi vội đẩy nàng ta ra, cách một tiếng đóng cửa phòng lại:

“Nếu cô nương thật sự lừa dục khó nhin, có thể tìm người khác trên đường.”

Tiểu mỹ nhân khóc nức nở gõ cửa:

“Công tử sao lại tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ ta không đủ trẻ trung xinh đẹp ư?”

“Không, không, không, cô nương rất đẹp, nhưng mà ta không thích nữ nhi.” Ninh Thái Nhi không thể bịa ra lời nói dối để gạt nàng ta, chỉ đành nói sự thật cho nàng.

“Không thích nữ nhi, hay là có long dương chi phích (2), lần đầu gặp phải loại đàn ông này.” Tiểu mỹ nhân hướng về phía cửa phòng mắng một tiếng, chậm chậm quay người bước đi, sau khi thân hình đi vào hoa viên liền biến mất dạng.

(2) Long dương chi phích: Chỉ đồng tính nam

Đợi ngoài cửa yên tĩnh lại, Ninh Thái Nhi rút cục thở phào nhẹ nhõm, sửa sang lại khăn trải giường rồi an tâm nằm xuống.

Ván giường cứng ngắc ở dưới lưng cộm lên rất khó chịu, khiến Ninh Thái Nhi trần trọc thật lâu vẫn chưa ngủ được. Mãi đến sau nửa đêm, một tiếng đàn đột nhiên đánh thức nàng khi đang thiêu ngủ.

Là ai nửa khuya lại gảy đàn trong chùa, nàng vốn nên tức giận lại không thể sinh ra một chút lửa giận nào, bởi vì tiên nhạc du dương rung động lòng nàng.

Tiếng đàn này khi trầm thì như giọt nước bắn tung trên ngọc, suối chảy trong khe núi. Lúc bổng lại tựa sông đổ về biển, rỗng ngâm hồ gằm. Từng tiếng róc rách thanh thoát như nước chảy vào tim, dù hoặc người ta đi xem xem người đánh đàn là kẻ tuyệt mỹ thế nào.

Ninh Thái Nhi không kiềm được lòng hiếu kỳ, mang theo đèn lồng bằng giấy bước ra cửa phòng, lần theo tiếng đàn vắng vắng mà tìm người gảy đàn.

Hành lang u ám khúc khuỷu vô số ngã rẽ, ở cuối cùng hành lang có một hoa viên nhỏ. Khu vườn này đã lâu không ai quét dọn, trên đất cỏ dại mọc um tùm, cây khô san sát nối tiếp nhau tạo ra một con đường mòn, mà cuối đường mòn là một tòa lương đình cổ kính. (3)

(3) Lương đình: Đình hóng mát

Một lớp rèm sa bằng lụa trắng bao quanh lương đình, theo gió đêm thổi tới mà phơ phất bay, chính là trong lương đình này truyền ra tiếng đàn rung động lòng người.

Ninh Thái Nhi biết rõ rằng xông vào là không phải, vẫn không nhịn được kiễng chân yên lặng tiếp cận lương đình, một tay vén lên rèm lụa trắng mỏng manh kia.

Khí trời lạnh lạnh bị gió thổi tan đi, thấp thoáng một bóng người xuất trần đang gảy đàn. Mười ngón tay thon dài như trúc, gảy lên bảy dây đàn của dao cầm, tay áo tựa một đôi hạc trắng bay lượn, trong lúc đàn phiêu dật tung bay.

Đúng lúc ấy tiếng đàn ngừng lại im bất, lại quanh quẩn trên miền trong lương đình u ám, dư âm lượn lờ không dứt bên tai.

Nền trắng trong lương đình tỏa ra một luồng sáng trắng nhàn nhạt, tựa ngọc lưu ly lấp lánh soi chiếu vào da thịt như ngọc như tuyết, bao quanh một khuôn mặt diễm đảo chúng sinh.

Thế gian sao lại có được người như vậy, có thể đem quý khí hòa trộn với tiên khí, khuôn mặt phi phàm này chỉ một thoáng kinh hồng liếc nhìn, liền đủ khiến người ta cả đời khó quên.

Đôi mắt đen huyền hẹp dài như mặt tuyết hồ, không hề mây may gọn sóng, liếc nhìn về phía Ninh Thái Nhi bên ngoài rèm che, bờ môi mỏng có hình dáng đẹp vô cùng kia khẽ chum lại, tựa hồ đang tức giận kẻ mạo muội đột nhập vào đây ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vừa gặp, ôm hương trong lòng

"Xin lỗi, đã mạo phạm ..." Ninh Thái Nhi ý thức được chỗ vô lễ của chính mình, vừa xin lỗi không ngừng vừa lùi khỏi lương đình.

Gót chân của nàng vô tình giẫm lên rèm che phía sau. Rèm sa phất phới rào rào rơi xuống, đầy trời sa lụa bay xuống người nàng.

Ninh Thái Nhi muốn tháo chúng xuống nhưng kết quả lại là càng gỡ càng rối, một lớp lụa trắng quấn chặt lấy nàng như bao kén, hai chân trong lúc giây giụa bị lụa trắng làm cho vấp ngã.

Đầu nàng đụng mạnh vào một vật cứng nào đó, một tiếng "Tranh" đình tai nhức óc vang lên, thân thể lại ngã vào trong một chỗ mềm mại.

Lụa trắng bị một bàn tay thon dài vén lên, hai mắt của nàng rốt cục có thể nhìn thấy, bắt gặp một đôi mắt sâu như mực, phảng phất sát ý lạnh như băng thấu xương.

Trong nháy mắt, cảm giác lạnh lẽo ấy hầu như biến mất tung, phong thái mị hoặc nhẹ nhàng nở rộ.

"Công tử từng luyện Thiết Đầu công ư?" Thanh âm của y dịu dặt động lòng người đến lạ, tựa chuông ngân reo làm thức tỉnh thần trí vừa bị đụng mạnh đến choáng váng của nàng.

Ninh Thái Nhi xoa xoa cái ót đau nhức quan sát chung quanh, phát hiện bản thân vừa ngã vào cây dao cầm, khiến bảy dây đàn đều bị hồng cả, mà bảy gờ nàng còn nằm trong lòng chàng trai này, hai người phảng phất trông như ái muội rúc vào nhau.

"Đầu còn đau lắm không?" Y ý cười quyến luyến như xuân thủy triền miên, nhẹ nhàng xoa xoa chỗ đau của nàng.

"Không đau ..." Đôi má của Ninh Thái Nhi trong phút chốc nóng bừng lên, ngượng ngùng đứng lên khỏi vòng tay của y.

Thấy Ninh Thái Nhi muốn quay người rồi đi, chàng trai xiêm y trắng như tuyết khe khẽ thở dài một tiếng:

"Làm hồng đàn rồi liền muốn phui mộng chạy lấy người sao?"

Ninh Thái Nhi thoáng dừng lại bước chân, quay đầu khó xử đáp:

"Là ta sợ ý, đàn này ta nhất định sẽ đền lại cho huynh."

"Vậy huynh lấy gì để đền đây?" Chàng trai xiêm y trắng như tuyết nâng má chống tay lên bàn, đôi mắt hẹp dài đánh giá nàng từ trên xuống dưới, quyến rũ yêu mị như trong tranh, trong từng cử chỉ đủ để câu hồn đoạt phách.

Ninh Thái Nhi sờ sờ cái túi tiền lép kẹp, lúng túng nói:

"Thật xin lỗi, bây giờ ta không có bao nhiêu ngân lượng, đợi ngày mai ta sẽ lấy bạc đền lại cho huynh."

Không thể nhớ nổi hôm nay nàng đã phải nói bao nhiêu câu xin lỗi, cả đời Ninh Thái Nhi chưa từng quần bách như thế bao giờ.

Diieenndaaaanle_quy_don

"À? Huynh lại có thể tìm được bạc trong một ngày ư, chẳng lẽ là cướp hay là trộm?"

Ninh Thái Nhi vẻ mặt nghiêm túc bảo:

"Không cướp cũng không trộm, ta tự có cách."

"Được thôi, ngày mai ta đây sẽ chờ huynh." Chàng trai y bào như tuyết ôm lấy dao cầm, gương mặt nhũn nhủn cười khẽ với nàng, "Cũng vào giờ này ở đây, không gặp không về."

Câu cuối cùng kéo thật dài, hóa thành lớp lớp sóng nhẹ nhẹ, gất gao quần lấy lòng người nghe.

Mãi một lúc lâu Ninh Thái Nhi mới lấy lại tinh táo, gật gật đầu nói:

"Sẽ không để huynh đợi lâu đâu, ngày mai không gặp không về."

Dứt lời, nàng cũng đi nhanh tựa chạy trốn khỏi lương đình, cứ như sau lưng là mãnh thú lũ lượt vậy.

Không lâu sau, một cô nàng mặc xiêm y màu vàng nhạt đi tới, cung kính khom người nói:

"Thiên Quyết công tử, vừa nãy thiếu niên này hoàn toàn không bị ta mê hoặc, mới trông thấy công tử người liền ... Ta phỏng chừng hẳn nhất định có đoạn tụ chi phích (1), hay là ta biến về thân nam nhi rồi quyến rũ hẳn thêm lần nữa."

(1) Đoạn tụ chi phích: Cũng chỉ đồng tính nam, xuất phát từ điển tích Hán Ai Đế không nở đánh thức Đồng Hiền đang say ngủ gối đầu lên tay mình nên cắt tay áo để vào triều.

Khi nàng đang nói chuyện với Thiên Quyết công tử, bộ ngực đầy đặn cũng thu nhỏ lại thành lồng ngực bằng phẳng rắn chắc, sau đó nàng vươn tay chạm vào khuôn mặt xinh đẹp, thế mà lại hóa thành khuôn mặt tuấn tú của đàn ông.

Sau khi trở lại làm nam nhi, hắn lấy từ trong lòng ra một chiếc quạt, cười quyến rũ phe phẩy quạt, lập tức muốn đuổi theo hướng của Ninh Thái Nhi.

"Khoan đã Diệp Lê, đừng chạm tới hắn." Thiên Quyết công tử quát một tiếng ngăn lại, đột nhiên cản bước chân của hắn, "Trên vai hắn không có dương hỏa, ngươi không hút được một chút dương khí nào từ hắn đâu."

dieendaanleequyydoonnn

Chàng trai tên Diệp Lê kia vẻ mặt khiếp sợ nói:

"Con người trên vai luôn có hai luồng dương hỏa, hẳn là một người sống sờ sờ sao không có được?"

Thiên Quyết công tử chăm chú nhìn bóng nàng khuất dần, hồ hững gầy gầy dây đàn, thâm sâu bảo:

"Đừng vội nhất thời, đợi xem rõ rồi tính sau ..."

Bạn đang đọc truyện *Thiến Nam U Hồn* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thân vương kiếp nạn đào hoa

Tác giả: Lưu Văn

Editor: Ngọc Giao

Trời còn tờ mờ sáng, Ninh Thái Nhi lưng đeo lên giỏ sách rồi Lan Nhục tự, đi tới Ô Cốc trấn cách đó hơn mười dặm, khắp nơi hỏi thăm một người thương gia buồn vãi tên là Lý Nhạn, rốt cục ở đầu đường phố xá sầm uất tìm được cửa hiệu của gã.

Lý Nhạn xem như là bạn từ nhỏ của Ninh Thái Thần ca ca nàng, trước khi rời đi Nhụ Dương trấn gã có nợ hần ba mươi lượng bạc, đi đến Ô Cốc trấn buôn bán, ba, bốn năm qua một chút cũng chưa trả. Ninh Thái Nhi hiện giờ trong túi trống rỗng, bắt đắc dĩ mới đến tìm gã đòi ngân lượng.

Lý Nhạn vừa nghe đến ý đồ đến đây của Ninh Thái Nhi, lập tức xụ mặt trừng mắt nhìn nàng, tuy rằng thừa nhận có mượn tiền của ca ca nàng, nhưng nếu muốn đòi tiền thì nhất định phải bắt ca ca nàng tự mình đi đòi, hơn nữa gã cũng chưa bao giờ nghe nói Ninh Thái Thần có một đệ đệ.

Lý Nhạn dù sao cũng là con buôn, mồm mép lanh lợi hơn người thường một chút. Ninh Thái Nhi thấy cãi không lại gã, liền dứt khoát ở lý trước cửa hiệu của gã không chịu đi.

Bên trái ngoài cửa hiệu có một cửa hàng bán tranh, Ninh Thái Nhi linh cơ vừa động thương lượng cùng với ông lão bán tranh, dùng chút bạc còn thừa lại mua mấy bức tranh trắng, mượn cửa hàng của ông để chấp bút thi họa.

Ước chừng thời gian một nén hương sau, ông lão bán tranh vốn đang mắt kiên nhẫn hít mắt trông lại, thấy trong tranh, dưới ánh trăng trong tòa ngọc đình bị bao phủ bởi trùng trùng lụa trắng, một mỹ nhân áo trắng yếu điệu thướt tha đang đánh đàn tấu khúc, chỉ vài nét bút ít ỏi liền gọi lên vẻ tuyệt sắc tao nhã khôn kể.

Ông lão bán tranh vỗ tay cười to: "Bút pháp đan thanh thật thần kỳ, cậu chính là thần bút Mã Lương (1) tái thế."

(1) Mã Lương: Tương truyền Mã Lương có tài vẽ đẹp, được thần tiên tặng cho cây bút thần, vẽ ra vật gì đều hóa thành thật. (Thông tin lấy từ truyện "Cây bút thần" trong sách giáo khoa Ngữ Văn 6)

Ninh Thái Nhi sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng nói:

"Nào có, cách vách nhà cũ có một vị họa sĩ, ta theo ông ấy học sơ sài một chút thôi."

Người qua đường nghe thấy ông lão khen ngợi, đều tò mò đến xem thử, ai cũng sợ hãi than không thôi. Còn có mấy người muốn mua bức họa này, đều bị Ninh Thái Nhi cự tuyệt, nhưng nàng nói có thể giúp bọn họ họa một bức tranh, không mất thời gian bao lâu.

Những người qua đường lộ ra vẻ hoài nghi với việc này, theo lẽ thường mà nói, vẽ một bức tranh phải phí không ít công sức, chỉ cần một chút thời gian thì chắc hẳn là chỉ qua loa cho xong.

Ông lão bán tranh giúp Ninh Thái Nhi giải thích, bức họa mỹ nhân đánh đàn này do chính nàng không mất bao lâu đã vẽ xong, điều này càng khiến cho mọi người nổi lên lòng hiếu kỳ.

Một phú hộ giàu có cho Ninh Thái Nhi năm lượng bạc tại chỗ, để nàng vẽ cho cô kỹ nữ xinh đẹp đi cùng mình một bức, Ninh Thái Nhi rất nhanh đã vẽ xong. Những người qua đường khen ngợi mỹ nhân mà Ninh Thái Nhi vẽ ra giống y đúc nàng kỹ nữ kia, phú hộ mua được niềm vui của người đẹp tất nhiên cũng cao hứng, lại thưởng cho Ninh Thái Nhi thêm năm lượng bạc, ôm mỹ nhân cười tủm tỉm mà tiêu sái rời đi.

Mọi người lục tục tìm Ninh Thái Nhi để nhờ nàng vẽ hộ, nàng không hề để ý bọn họ cho bao nhiêu ngân lượng, chỉ cần có người yêu cầu liền vẽ giúp.

Những người qua đường thích kỹ thuật vẽ tranh tinh xảo của nàng, lại càng thích sự khẳng khái rộng lượng của nàng hơn, mỗi lần vẽ xong đều cho không ít ngân lượng, chưa đến hai canh giờ hộp sắt đựng tiền đã đầy ắp.

Đến khi mặt trời lặn xế chiều, ông lão bán tranh muốn thu dọn hàng để về nhà, dù sao Ninh Thái Nhi cũng dùng rất nhiều giấy mực của ông, vì thế liền chia cho ông một ít tiền.

Ông lão bán tranh nói tiếng cảm ơn, bảo nếu có cơ hội sẽ hợp tác với nàng nữa, Ninh Thái Nhi cười gật gật đầu nhìn theo bóng ông rời đi.

Về liên tục suốt cả ngày, Ninh Thái Nhi cảm giác tay sắp gãy lìa ra, đang định bỏ bức họa mỹ nhân đánh đàn vào giỏ sách, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng hỏi:

"Tiểu đệ Ninh gia, tranh này vẽ chỗ nào vậy?"

Ninh Thái Nhi thấy người hỏi là Lý Nhạn, cộc lốc đáp:

"Lan Nhục tự."

Sắc mặt Lý Nhận từ trắng chuyển sang xanh, trừng mắt trâu quan sát nàng từ trên xuống dưới:

"Lan ... Lan Nhược tự ... Người tối qua không phải đã ngủ ở đó chứ ..."

Ninh Thái Nhi kinh ngạc đáp phải.

Về mặt Lý Nhận càng kỳ quái, móc trong túi ra mấy nén bạc, quăng vào trong lòng Ninh Thái Nhi rồi xoay người bước đi, lăm bầm thì thầm:

"Trả lại tiền cho người cho xong, quý đoán mệnh ..."

Ninh Thái Nhi vừa ngạc nhiên vừa giận, ngạc nhiên là gã lại chịu trả tiền, giận là lần đầu bị người ta mắng là quý đoán mệnh, sau này sẽ không cho ca ca nàng để ý đến loại băng hữu xấu xa này nữa.

Tính cả tiền Lý Nhận quăng vào, hộp sắt có khoảng bảy mươi lăm lượng bạc, hẳn là đền được đàn cho y rồi.

Đội nàng đếm bạc xong, ông chủ của một cửa hiệu quan tài bên cạnh tiệm của Lý Nhận lăm la lăm lét nháy mắt với Ninh Thái Nhi:

"Tiểu tử vào tiệm của ta tí đi, có việc cần thương lượng với cậu đây."

Ninh Thái Nhi đi vào tiệm quan tài, ông chủ vừa đo thân thể của nàng, vừa nói:

"Xem thân thể nhỏ gầy này của cậu làm quan tài hẳn kích thước không lớn, ta có thể giảm giá cho cậu, thật ra sau khi chết rồi chôn ở trấn Ô Cốc không tệ đâu, ai cũng bảo

chết ở quê người là điềm gỗ, có điều lại có thể tiết kiệm một số bạc đó ..."

Ninh Thái Nhi đẩy ra ông ta ra:

"Ông chủ, ông nói lời đó là có ý gì, rủa ta chết sớm ư?"

Ông chủ tiệm quan tài nhe răng ỏ vàng cười bảo:

"Không phải ta rủa cậu chết sớm, mà là cậu thật sự sắp chết ..."

Vừa lúc này, một tiếng nói sang sảng vang lên ngắt lời bọn họ:

"Này, người còn chưa chết à."

Chỉ thấy một đạo trưởng phong thần tuấn lãng, như hạc trong bầy gà đứng giữa dòng người tựa thủy triều, đang cười khanh khách chào hỏi Ninh Thái Nhi.

Ông chủ tiệm quan tài phun nước bọt xuống đất, vội quay người bước đi như tránh ôn thần:

"Xi, kẻ giành mối làm ăn lại tới rồi."

Dien_dan_le_quyyy_donnn_

Ninh Thái Nhi cũng muốn cách xa hắn một chút, nào ngờ đạo trưởng đã đi tới, mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm bạc trong tay nàng.

"Không tệ nha, lại còn có tiền, vụ làm ăn lần trước bàn với người đã suy nghĩ ra sao rồi?"

Ninh Thái Nhi nhủ chặt mày bảo:

"Không hiểu đạo trưởng có ý gì."

"Không sao cả, có tiền là được, hai ta có duyên như vậy, mời người ăn mì được không." Đạo trưởng không giải thích, túm chặt tay của Ninh Thái Nhi, nhắm hướng quán mì trên đường lớn mà đi đến, "Ông chủ, cho ta hai bát mì thịt bò."

Ninh Thái Nhi không thể không ngồi xuống cùng hắn, thờ phi phi nói:

"Đạo trưởng, tại sao các người đều bảo ta sắp chết vậy?"

"Bản đạo pháp hiệu Hề Phong, gọi ta là Phong đạo trưởng." Hắn gác một chân ngồi lên băng ghế, tay nắm chiếc đĩa gỗ vào bát, hờ hững đáp, "Hay là bản đạo trưởng gieo một quẻ cho người được không?"

Thấy Ninh Thái Nhi mặt bình tĩnh không lên tiếng, Hề Phong cười nói:

"Yên tâm, quẻ này không tính tiền."

Hai bát mỳ thịt bò được mang lên bàn, Hề Phong vừa húp nước mỳ, vừa quan sát khuôn mặt của nàng, hàm hồ bảo:

"Trên trán ngươi ửng hồng quang, điều này cho thấy ngươi gần đây sẽ vướng nợ đào hoa, có điều cung mệnh ở ẩn đường hóa thành màu đen, đóa hoa đào này cực có thể là tử kiếp của ngươi."

Ninh Thái Nhi hỏi:

"Tử kiếp? Nguyên nhân là gì ạ?"

"Cái này ấy à, nói ra sợ làm ngươi sợ chết khiếp đấy, ta đây có bùa có thể bảo đảm cho ngươi được bình an, chỉ cần mười lượng bạc."

Nói đến cùng vẫn tiền tiền tiền, Ninh Thái Nhi cũng không tin đạo pháp tà môn, càng không tin lời nói bậy bạ của hắn.

"Mười lượng bạc rất đắt, ta không trả nổi."

"Nhưng trong túi ngươi chẳng phải có rất nhiều tiền ư?"

"Ta phải trả bạc cho người khác, không trả được cho người bao nhiêu."

"... Được, vậy năm lượng đi."

Dieeendannleequydoon

"Một lượng ta mua ngay."

"Hai lượng thế nào? Vậy một lượng mười văn nhé?"

"Được, thành giao, Phong đạo trưởng đưa bùa đi."

Trên mặt Hề Phong lộ ra vẻ giật mình, không thể ngờ được tiêu tử này cũng lợi hại như vậy, hắn cắn răng lấy ra hơn mười lá bùa trong lòng, rút ra lá nhỏ nhất trong đó:

"Hồi cho ngươi, ta đây xem như là lần đầu tiên làm vụ mua bán lỗ vốn đấy."

Ninh Thái Nhi nhận lấy lá bùa, cười bảo:

"Cám ơn Phong đạo trưởng."

"Bùa này cất cho kỹ, đừng để mất nhé, gặp phải chuyện quái dị gì, hãy lấy bùa ra dán trên người nó."

Hề Phong ăn xong mỳ, vỗ vỗ vai của nàng, nhiệt tình căn dặn vài câu sau đó khoanh tay rời đi, dáng người cao to rất nhanh biến mất trong đám đông.

Ninh Thái Nhi nhìn lại bát mỳ trước người mình, thịt bò bên trên mỳ đột nhiên mất tiêu.

"Thịt bò mà ta yêu thích nhất ..."

Ninh Thái Nhi bật dậy khỏi ghế, đang muốn đuổi theo Hề Phong, bị chủ quán mỳ sau lưng kêu lại.

"Khách quan, cậu còn chưa trả tiền đó!"

Đạo trưởng thối tha chết tiệt, lúc trước còn bảo mời nàng ăn mỳ, sau này đừng để nàng gặp lại hắn nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một ý nghĩ khó nén

Ninh Thái Nhi gần chạng vạng chiều mới quay về Lan Nhược tự, bởi đã ước hẹn nên lập tức vừa đi về phía lương đình, vừa nghĩ lại những việc xảy ra ban ngày.

Những người gặp được trên trấn ai ai cũng đều quả quyết rằng nàng sẽ chết, tên đạo sĩ thối kia còn gieo cho nàng quẻ bói bảo là kiếp đào hoa của nàng

sau này sẽ trở thành tai ương chết chóc. Nàng chợt linh quang vừa lóe, nhớ đến Lý Nhận sau khi nghe tới Lan Nhượng tự, mới ngỡ mình là quý đoàn mệnh, phải chăng Lan Nhượng tự này chính là nguồn gốc của mọi chuyện?

Một cơn gió âm u giá lạnh thổi đến, nhánh cây đen đúa hai bên đường đung đưa lay động, gào rú thảm thiết tựa như khóc.

Nàng không khỏi rung mình một cái, lấy lá bùa trước ngực ra cầm chặt trong lòng bàn tay, cúi đầu bước nhanh về phía trước, lúc đi ngang qua một cái hồ nhỏ, bả vai đột nhiên bị vỗ nhẹ một cái.

"Tiểu công tử, sao lại đi nhanh như vậy, muốn đi đâu thế?"

Chỉ thấy một chàng trai mặc y bào màu vàng nhạt đang tiến lại đây, cánh tay thuận thế khoác lên vai của nàng, khuôn mặt yêu kiều ái muội ghé sát.

Ninh Thái Nhi lại cảm thấy mặt của hắn có chút quen quen, hơi thở tràn ngập một mùi son phấn, khiến nàng sắc sảo giật mình một cái.

"Á ... Bả chết mất, đang yên lành lại bắt hơi làm cái gì chứ?"

Diệp Lê ghét bỏ lui về sau mấy bước, dường như sợ bị dính phải nước bọt, rút khăn tay ra lau xiêm y.

"Xin lỗi, chỉ tại hương vị quá nồng nặc." Ninh Thái Nhi nói tiếng xin lỗi, vòng qua người hắn mà đi.

"Vậy đó là mùi vị gì hả, tiểu công tử?" Diệp Lê không chịu buông tha, vẫn bám sát theo nàng, gắt gao quần lấy thắt lưng của nàng, bàn tay chạm vào bộ ngực đang bị bó chặt của nàng, xoa xoa theo một đường tròn, "Thích ta như vậy không, thân thể của tiểu công tử thật gầy đó."

Chuông cảnh báo trong lòng Ninh Thái Nhi reo ầm lên, hai tay vươn ra cố hết sức đẩy Diệp Lê, lá bùa trong lòng bàn tay vô tình đụng trúng ngực của hắn.

Diệp Lê chỉ cảm thấy như có một ngọn lửa thiêu cháy da, hung hăng ôm chặt ngực hỏi:

"Người dùng đạo pháp gì, đau quá, đau chết ta rồi..."

Ninh Thái Nhi lung tung thả tay ra, đến gần hắn vài bước:

"Chính là lá bùa này, trên người huynh bị sao vậy?"

Diệp Lê thoáng nhìn lá bùa trong tay nàng, khuôn mặt tái đi nghiêng lại lui về sau không ngừng, bàn tay từ xa vùng mạnh về phía nàng, sức mạnh vô hình chợt đẩy Ninh Thái Nhi vào trong hồ nước.

"Hãy chết đuối đi cho rồi." Diệp Lê hung tợn phun nước bọt, lắc người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Cái hồ này diện tích có vẻ như không lớn, đáy lại ước chừng sâu đến hai trượng (1).

(1) Trượng ~ 3,33 m

Nàng không biết bơi chỉ đành cố gắng giữ cho giò sách nổi trên mặt nước, bản thân lại ngập lặn dưới đáy hồ, đáng vẻ như sắp chết đuối.

Khi Ninh Thái Nhi sắp tắt thở, một dải lụa trắng thật dài lẳng không bay tới, quần lấy bả vai kéo nàng ra khỏi mặt nước.

Nàng vô lực ôm giò sách khuyu trên đất, nôn ra nước trong bụng, khỏe mặt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một đôi giày trắng đến lóa mắt.

Vừa ngẩng đầu trông lên, liền thấy một công tử đẹp đẽ thân cao như ngọc, mái tóc đen tựa thác xõa tung bên thắt lưng, gió thổi qua khiến tay áo trắng muốt của y như mây trời bành bồng, ánh trăng tí mỉ soi chiếu hình dáng tinh xảo của gương mặt y, tình cảnh này làm cho Ninh Thái Nhi nhớ tới một câu thơ cổ.

"Nguyệt xuất hạo hề, giáo nhân liêu hề." (2)

(2) Tạm dịch: Trăng sáng lên cao, đáng người yêu kiều. Hai câu trong bài "Nguyệt xuất I" trong Kinh Thi.

Có lẽ là do đáng vẻ của Ninh Thái Nhi quá mức chật vật, y dường như có chút ôn hòa cười nói:

"Huynh không sao chứ?"

Nụ cười kia thật sự như đoạt hồn cướp phách của người ta, cho dù là ai cũng khó có thể chống lại vẻ đẹp khiến người không thể thờ nổi này, huống chi chỉ là một cô gái ngây ngô.

Ninh Thái Nhi thoáng giật mình, nhẹ run run trong gió lạnh, hai tay ôm lấy ngực bảo:

"Quần áo đều bị ướt cả, chỉ hơi lạnh thôi."

Kỳ thật Ninh Thái Nhi không biết rằng, xiêm y vốn rộng thùng thình vừa ướt nước, lập tức dán sát vào thân hình mảnh khảnh của nàng, dù vải bó ngực có ép bằng bộ ngực nhô lên, thì đường cong đặc trưng của nữ nhi vẫn có thể thấy được loáng thoáng.

Mà y chỉ cúi đầu chăm chú nhìn nàng, thấy rõ nhưng lại không nói ra.

Ninh Thái Nhi như sợ nhớ tới gì đó, lấy ra bức họa trong giỏ sách, thật cẩn thận mở ra xem một chút, mới thở phào nhẹ nhõm:

"May là không bị ướt mất."

Trên mặt nàng lộ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, chân chừ đưa bức tranh tới trước mặt y:

"Hôm nay ta chưa được công tử cho phép, đã vẽ một bức họa về huynh, ngắm nghĩ lại vẫn nên trả cho công tử mới phải, hy vọng huynh sẽ thích..."

Bấy giờ thần sắc của nàng cực kỳ nghiêm túc chăm chú, tựa hồ bức tranh này đối với nàng là vật vô cùng trân quý.

Thiên Quyết công tử nhận lấy bức họa tiện tay mở ra, sau khi trông thấy nữ nhân đánh đàn trong tranh, nhàn nhạt hỏi:

"Huynh thà rằng bị chết đuối, chính là vì bảo vệ bức tranh này ư?"

Ninh Thái Nhi lắc đầu rồi lại gật gật đầu, có chút thẹn thùng cười một cái:

"Ta lúc ấy cũng không nghĩ được gì nhiều..."

Y thoáng kinh ngạc rồi mắt từ bức tranh nhìn về phía nàng, trong đáy mắt hờ hững dâng lên một tia gọn sáng, có điều rèm mi dài như quạt lông che khuất mắt, đã giấu đi chút rung động kỳ lạ này ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp lại trên lòng người

Thiên Quyết công tử không nói một lời nhận lấy bức họa, phất tay áo trắng tiêu sái xoay người rời đi.

Ninh Thái Nhi cúi đầu ôm lấy giỏ sách ướt sũng, ngẩng đầu lại phát hiện y sớm đã đi xa, nhớ tới còn chưa đem ngân lượng đền cho y, vội vàng vác lên giỏ sách chạy đuổi theo.

Thiên Quyết công tử trông như đi rất nhẹ nhàng thong thả, Ninh Thái Nhi chạy gấp lại không cách nào theo kịp, bóng người của y chuyển động đến lương đình mới dừng lại, khiến Ninh Thái Nhi mệt đến thở hồng hộc.

Rèm che bị đục hồng đem qua bị vứt bỏ trên mặt đất, chiếc dao cầm bị đứt dây vẫn đặt trên bàn đá cẩm thạch, Ninh Thái Nhi trông thấy những thứ này cảm thấy hết sức hồ thẹn.

Nàng lấy ra tất cả ngân lượng, nâng đến trước mặt y:

"Không biết có đủ đền lại những vật này không ạ?"

Thiên Quyết công tử ngồi xuống ghế đá, nhắc lên bầu rượu rót ra bát, cũng không màng nhìn tới bạc lấy một cái:

"Huynh đây là muốn đền vật gì?"

Ninh Thái Nhi trầm nghĩ lẽ nào là quý nhân hay quên chuyện ư, chỉ vào dey đàn bị đứt, nói:

"Chính là cây đàn đem qua ta làm hỏng này."

Thiên Quyết công tử như có mây lên, mỉm cười nhìn về phía nàng: "Chỉ với ngàn ấy bạc, huynh cảm thấy đủ sao?"

Ninh Thái Nhi hơi sững sốt:

"Chẳng hay còn thiếu bao nhiêu, ta sẽ nghĩ cách đền cho huynh."

Thiên Quyết công tử nhấp một ngụm rượu thanh, chậm chậm mở miệng:

"Trước tiên hãy ngồi xuống nói đi, đứng không thấy mệt sao."

Ninh Thái Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống, nhớ đến vẫn còn chưa biết tên của y, hỏi tên người khác trước tiên phải tự khai họ tên mới hợp lễ, nhưng Ninh Thái Nhi vừa nghe đã biết tên nữ nhi, chỉ đành mượn tên của ca ca dùng một chút:

"Ta tên là Ninh Thái Thần, xin hỏi công tử cao tính đại danh?"

"Huynh nói huynh tên Ninh Thái Thần?" Thiên Quyết công tử kẹp ly rượu giữa ngón tay mà xiết chặt, ánh mắt sâu thẳm khôn lường quan sát nàng.

Ninh Thái Nhi bị y nhìn đến run rẩy không thôi, xem thần sắc của vị mỹ công tử này, không phải là quen biết ca ca của nàng chứ.

Vừa lúc ấy có một cơn gió lạnh ủa tới, nàng cả người ướt đẫm, mũi đột nhiên thấy ngứa, nghiêng mặt qua hắt xì một cái.

"Hình như có chút lạnh, hay là ta đi thay một xiêm y khô, sẽ nhanh trở lại thôi."

Ninh Thái Nhi đang vội vã muốn đi, đôi giày ướt đẫm giẫm lên trên đá cẩm thạch trơn trượt, lòng bàn chân đột nhiên trượt một cái, cơ thể của nàng theo quán tính ngã về phía trước, thuận đà đè người nào đó ở dưới thân mình.

Chỉ thấy khuôn mặt đẹp đến xiêu thành gần ngay trước mắt, thân thể hai người sát sao dán sát vào nhau, mà cửa miệng nàng lại chạm vào bờ môi mỏng của y. Đôi mắt đang đối diện với nàng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, có điều trong thoáng chốc thần sắc kia lập tức biến mất tăm.

Ninh Thái Nhi xấu hổ vô cùng dời môi ra, liên tục xin lỗi, đứng lên khỏi người y, lại bị một đôi tay ôm lấy.

Ánh sáng của đèn lồng giấy trắng thấp trong lương đình dao động, soi chiếu khiến chung quanh vị mỹ nhân tuyết y lúc sáng lúc tối, đầu ngón tay của y xoa lên làn môi nhạt màu, mắt cong cong cúi đầu cười:

"Vì sao lần nào huynh cũng lỗ mắng như thế?"

"Công tử, ta không phải có ý đâu." Nàng chính là lần đầu tiên đụng chạm da thịt với một người đàn ông, cho dù không soi gương cũng có thể đoán được lúc này da mặt mình chắc đã đỏ hồng như mông khi.

"Gọi ta Thiên Quyết là được rồi, đều là nam nhân cả, ngại gì chứ." Y nâng bàn tay vói vào vạt áo của nàng, đình ninh nói:

"Không cần vội vã quay về như vậy, trước tiên hãy cởi xiêm y ra, bên dưới bàn có bếp lò có thể hong khô."

"Không cần, ta tự mình làm được." Ninh Thái Nhi lập tức bảo vệ ngực, thốt ra lời từ chối.

"Huynh có biết đàn này đáng giá bao nhiêu tiền không? Đàn cổ ngàn năm, vạn lượng vàng cũng khó mua, huynh kiếm cả đời vẫn không đền nổi."

Ninh Thái Nhi bị ghen không lời nào để nói, mặt hiện lên vẻ khó xử.

Y một tay nâng cái cầm bầu bình của nàng lên, một tay nhẹ cởi ra nút thắt trên vạt áo nàng, đôi mắt hẹp dài khẽ liếc nàng, giờ tay nhấc chân đều mị hoặc tận xương, từng tiếng nói đều hút hồn đoạt phách người ta:

"Chỉ bằng dùng cả đời huynh đền cho ta đi, có lẽ ta còn có thể cân nhắc một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xuân ý làm mờ mắt người

Ninh Thái Nhi ngượng ngùng đứng dậy muốn đi, lại bị nắm cổ tay kéo lại, lập tức bị ôm bổng lên đặt trên bàn đá.

Thiên Quyết công tử đứng lên bước tới gần, đặt hai tay ở hai bên hông nàng, lại cúi đầu nhìn nàng:

"Huynh không phải bảo rằng muốn đền lại đàn cho ta ư, sao lại sợ đến như vậy."

"Thiên công tử, ta và huynh đều là nam nhi." Ninh Thái Nhi hết đường trốn, chân tay luống cuống, lòi ra một cái lý do để đối phó với y.

"Là nam nhi thì có làm sao?" Môi của y ghé sát vào bên tai nàng, khẽ hà một hơi ở vành tai, có chút ngứa ngứa giống như bị mèo cào.

Khuôn mặt như tranh này chỉ cách nàng khoảng một gang tay, y lại trêu ghẹo mờ ám như thế, Ninh Thái Nhi chưa từng bị trêu chọc như vậy bao giờ, suýt chút nữa đã bị sắc đẹp mê hoặc đến mụ mị, nàng bất buộc mình tỉnh táo tập trung lại, chống tay lên bàn lùi ra sau.

"Ta sẽ từ từ nghĩ cách đền cho huynh, không cần phải dùng cách này."

"Cách này là cách gì, hà?" Thiên Quyết công tử nhỏ giọng cười nhẹ, khẽ vuron tay tay cởi ra cúc áo của nàng.

Ninh Thái Nhi toàn thân xiêm y ướt sũng dán sát vào người, bên trong là một miếng vải bó ngực buộc chặt, bó lấy chỗ bí mật căng tròn của cô gái.

"Đây là cái gì?" Thiên Quyết công tử hỏi.

Ninh Thái Nhi cho rằng y nói vải bó ngực, ấp úng đáp:

"Là vải băng bó vết thương, ngực ta mới bị thương nặng, công tử chi bằng tha cho ta một lần đi."

"Ta đây càng phải nên cởi ra, xem xem bị thương thế nào." Thiên Quyết công tử xoa xoa miếng vải bó ngực của nàng, chạm đến hai chỗ nhô lên trên bầu ngực, "Xem ra huynh bị thương thật nặng, lại bị đến nỗi này, có cần ta bôi thuốc giúp không?"

Dien~dan@le*quy~don

"Không cần, hôm nay ta đã bôi rồi, mở ra lại càng không tốt cho miệng vết thương."

Bộ ngực của nàng vốn đã bị buộc chặt đến đau không thôi, một cái vuốt ve này càng khiến cả người khẽ run, nàng vội lui nhanh về phía sau, sợ ý ngã xuống bàn đá, tựa hồ bị ngã tới nỗi mồ hôi nở hoa.

Ninh Thái Nhi xuyết xoa đứng dậy, vô cùng lúng túng nói:

"Ta đi về trước đây . . ."

Dứt lời, nàng qua loa sửa sang lại xiêm y xóc xếch, rất là chật vật chạy đi.

Vị mỹ công tử này thế mà lại là tên đoạn tụ, nhớ tới cách ngày thi còn không bao lâu nữa, nàng không thể dừng chân ở Lan Nhược tự quá lâu, về chuyện đền lại dao cầm, cái gọi là vô giá có lẽ là y cố ý trêu đùa mình, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi cái chỗ quỷ quái này thôi.

Thiên Quyết công tử nhìn bóng nàng khuất dần sau rừng cây, ánh mắt sáng rực lóng lánh có thể so bì với trăng sao, trong nụ cười mang theo một tia khiêu khích:

"Lan Nhược tự là địa bàn của ta, nàng có thể trốn đi đâu được?"

Ninh Thái Nhi sau khi chạy về phòng thu dọn hành lý, vốn định sáng hôm sau sáng sớm liền lên đường rồi đi, nào ngờ không lâu sau đầu nàng lại mơ màng choáng váng, nàng sờ sờ trán thầm nghĩ đây là bị sốt sao.

Rốt cục cả ngày hôm đó nàng đều nằm bẹp trên giường không dậy nổi, chỉ qua loa dùng một cái khăn ướt đắp lên trán, vừa thiếp đi thì cả người liền mơ màng.

Khuya hôm sau, một bóng người màu vàng nhạt lên vào cửa phòng, lẳng lặng đi đến bên đầu giường của Ninh Thái Nhi, nhưn mảy quan sát khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

Thiên Quyết công tử xưa nay không thích thân cận với đám quý nô bọn họ, càng khỏi nói đến những người sống dơ bẩn trên dương gian. Diệp Lê lần đầu thấy y gần gũi như vậy với một người, quan sát kỹ khuôn mặt cũng có thể xem như là xinh đẹp vô cùng của thiếu niên, vẫn là không có điểm nào làm cho hắn cảm thấy đặc biệt.

Phạm nhân này hẳn là nhiễm bệnh thương hàn, lúc này là khi dương khí yếu nhất, mặc dù không thấy được dương hỏa trên vai, vẫn có thể hút ra dương khí của nàng.

Diệp Lê tuy rằng từng quyến rũ vô số đàn ông, lại chưa từng đụng chạm da thịt với bọn họ bao giờ, cũng không muốn chạm vào Ninh Thái Nhi chút nào, liền trực tiếp cạy miệng nàng ra, đứng từ xa hút dương khí của nàng.

Dương khí nóng rực chui vào miệng Diệp Lê, mặt của Ninh Thái Nhi dần dần từ đỏ chuyển sang xanh, làn da mềm mại căng mọng giống như cánh hoa héo rũ, mi mắt cố gắng nhấc lên trong đau đớn.

Khi tính mệnh của nàng đang chỉ mảnh treo chuông, Diệp Lê bị một sức mạnh thật lớn hất ra, một bàn tay thon dài túm lấy cổ của hắn, dương khí trong cơ thể lại bị hút ngược vào miệng người khác lần nữa.

Người nọ đẩy Diệp Lê ngã xuống đất, trầm giọng nói:

"Chẳng phải ta đã nói, không được chạm vào nàng sao."

Diệp Lê nằm nhoài trên đất tập trung nhìn lại, thấy là Thiên Quyết công tử toàn thân xiêm y như tuyết, sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa:

"Công tử, ta cũng chỉ vì người . . ."

"Không cần ngại lo." Thiên Quyết công tử chỉ vào cửa, mắt kiên nhẫn nói, "Cút."

"Công tử, ta thật sự không hiểu nổi." Diệp Lê cúi đầu hít hít mũi, lão đạo đứng dậy rời khỏi phòng.

Thiên Quyết công tử đi đến đầu giường, lấy ra cái khăn trên trán nàng, đầu ngón tay xoa xoa khuôn mặt trắng bệch, thăm nghĩ nếu là tới chậm một bước, phỏng chừng đã gặp phải vong hồn của nàng rồi.

"Ta còn chưa muốn lấy hồn của nàng, người chết rồi lạnh như băng, vẫn là khi còn sống ấm áp hơn một chút."

Y vén lên một góc chăn chui vào, toàn bộ sức nặng đặt lên trên thân thể của nàng, môi mỏng dán chặt lấy cái miệng nhỏ đang mấp máy của nàng, phun dương khí trả về chỗ cũ.

Khuôn mặt của Ninh Thái Nhi rút dần màu trắng bệch, lại trở nên hồng hào rạng rỡ, bị y đè lên rên nhẹ một tiếng, sau đó quần lấy y như bạch tuộc, cũng chẳng biết lấy sức lực từ đâu, lại lật người lại đè y xuống dưới giường, khó chịu dụi dụi vào ngực y.

Y lại quên mất một chuyện khác, nếu là trong một lúc tiếp nhận nhiều dương khí, sẽ kích thích bản năng của người sống, cũng chính là dâm dục.

Giờ thì tốt rồi, y phải làm sao chế phục con mèo hoang phát xuân này đây ...

lại pha chút âm u của ma quỷ, vừa dịu dàng lại vừa ... gọi dục.

Ừay, muội nói anh Bạch nào của tỷ thế? Tỷ thì thấy anh này hao hao Thư Tranh, nhưng ánh lạnh lùng men lý hơn tí, Thư Tranh nhà tỷ là rắn nên dẻo quá.
v

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kính sâu vừa thông nhịp [H]

Ninh Thái Nhi cả người khô nóng không chịu được, cởi ra cúc áo lộ xôn trút bỏ xiêm y, bên dưới thân thể tựa như có một khối hàn ngọc cuốn hút nàng áp sát xuống.

Thịt da trần trụi trắng nõn của nàng dán sát vào y, nụ hôn triển miên như mưa rơi xuống dọc theo cổ đến khoe môi y, nàng thè ra đầu lưỡi liếm liếm bờ môi mỏng mềm mại ấy, lại cảm thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, cạy mở khớp hàm quần lấy lưỡi dài của y.

Thiên Quyết công tử chưa bao giờ gần gũi với phái nữ như thế này, trong hơi thở mang theo hương thơm mê người của nữ nhi, môi lưỡi ngọt ngào tựa cam tuyến, khiến y không tự chủ được đáp lại cái hôn này.

Ngọc hành bên dưới người y trong lúc chung đụng đã đứng thẳng lên, cương cứng đâm vào da thịt trần trụi, tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm xuyên qua cơ thể của nàng.

"Ta muốn ... Cho ta ... A ... Ừm ..." Miệng nàng không hề có ký gì mà ní non van nài.

"Nàng muốn cái gì hả?" Y khẽ cắn cánh môi nàng, đẩy mắt phản chiếu lên vẻ mặt khó chịu của nàng.

"Muốn... Muốn huynh ..." Nàng vốn định nói muốn huynh giúp ta giải nhiệt, còn chưa nói dứt lời miệng lại bị y lấp đầy.

Thiên Quyết công tử hôn hít thật sâu một lúc lâu, mới chịu buông ra làn môi phớt hồng, cười nói:

"Thỏa mãn con mèo hoang nhà nàng cũng được thôi."

Dứt lời y xoay người đem nàng đặt ở dưới thân thể, nhẹ nhàng cởi ra xiêm y xốc xếch của nàng, khi vải bó ngực bị kéo xuống, bầu ngực bị buộc chặt đến sưng đỏ này ra, trông đáng thương vô cùng khiến người yêu thương.

Hai tay y cầm lấy bộ ngực nhẹ nhàng xoa nắn, lại cúi đầu ngậm trong miệng nhắm nháp thưởng thức, thì thoảng dùng đầu lưỡi liếm láp.

"Ừm... Đau... Ngứa quá..." Hai vú vốn đã đau nhức không thôi, sau khi bị chơi đùa như vậy nàng lại thấy ngứa ngứa cực kỳ khó chịu, giống như con cá chép thiếu nước vẫy vẫy dưới người y.

Ninh Thái Nhi nom mảnh khăn gầy yếu, kì thực chỗ cần có thịt vẫn có thịt, dưới vòng eo thon như dương liễu là bờ mông tròn trịa đầy đặn, da thịt trắng nõn nà mềm mại mịn màng.

Bàn tay y từ đùi trượt xuống bên dưới, khẽ khàng tách ra hai chân của nàng, kẹp gây thịt to dài giữa hai bắp đùi ẩm ướt nóng hổi của nàng, ma sát qua lại khe thịt giữa hai cánh hoa đầy đặn, cửa huyết bị ma sát đến chảy ra dịch yêu trong suốt, thấm ướt thân của cự vật to lớn đáng sợ.

Khuôn mặt thanh thuần của nàng tràn đầy xuân sắc, phi phò thờ gấp, không nén được cong lên thân thể, kẹp chặt cây gây thịt đang tàn sát bừa bãi giữa bắp đùi, động tác này đối với kẻ xâm nhập cũng là cực kỳ kích thích.

Y gập chân nàng lại hai bên hông, dùng gối lót dưới mông để cửa huyết nhắm ngay chính mình, quy đầu ướt đầm dâm dịch tách ra khe thịt, xâm nhập vào cửa huyết chặt khít.

"A... Đau... Đừng mà... Đừng..." Tựa như thân thể bị xé rách làm hai nửa, nàng khổ sở đẩy ra chàng trai trên người, hai cánh tay lại dễ dàng bị nắm lấy, sau đó một phần sức nặng đè xuống dưới, ngậm lấy bờ môi đỏ mọng đang mấp máy của nàng, đẩy đưa với chiếc lưỡi thom tho, nuốt vào trong miệng tiếng kêu đau của nàng.

Y ngang ngạnh tiếp tục đẩy vào trong, đụng phải một lớp màng mỏng manh, cũng chẳng màng đến cả người nàng đang càng thêm run rẩy, giữ chặt lấy mông nàng mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu nhất, chọc thủng trinh tiết của thiếu nữ.

Đau đớn vô cùng hóa thành một giọt nước mắt, rơi xuống dọc theo khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, y hôn giọt nước lăn ra từ khóe mắt nàng, thì thầm nói:

"Lại để nàng bị đau đến như vậy, khiến ta cũng không nỡ lòng."

Y nói xong lời dịu dàng nhường ấy, hạ thân lại đột nhiên trở nên tàn nhẫn, ra vào thật mạnh trong cơ thể nàng.

Ninh Thái Nhi lúc này ý thức mơ hồ, thoát đầu chỉ cảm thấy như một con dao sắc to dài đang cắt da thịt của mình, dần dần chảy ra chất lỏng dính dính, hòa với máu xử nữ, bôi trơn cây gây thịt đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể, khiến ra vào rất nhanh càng thêm thuận lợi một chút.

"Sắp chết mất ... Đừng mà... Ừm..." Tiếng cầu xin buông tha của nàng ngày càng nhỏ đi, dần dần chuyển thành tiếng thở gấp khe khẽ, đôi mày nhíu chặt cũng chậm chậm dần ra.

Y thấy khuôn mặt nàng trở nên nhu hòa dần, càng thêm nhấp mạnh dồn dập, biến tiếng thở gấp của nàng thành đứt quãng vỡ vụn.

Phiến thịt đáng thương bị kéo giãn ra hai bên, trải qua cơn mưa sa gió rền càng sung đỏ vô cùng, cửa huyết gắt gao nuốt lấy gây thịt thô cứng, mặc cho nó ra vào từng đợt bên trong.

Ước chừng bị xâm phạm khoảng nửa canh giờ, nàng đột nhiên cảm thấy vật lạ trong cơ thể hơi phình to ra, sau khi nhấp mạnh vài cái cuối cùng, phun ra lượng lớn chất lỏng trắng đục trong chỗ sâu nhất.

Chất lỏng trắng đục bắn ở miệng từ cung, kích thích nàng kêu ra tiếng, sau đấy là co rút một trận rồi ngã vào dưới người y.

Thiên Quyết công tử vén lên lọn tóc đen ướt đầm của nàng, chống tay trên đầu giường tỉ mỉ quan sát dung nhan của nàng:

"Ta nếu đã chiếm thân thể của nàng, từ hôm nay trở đi nàng liền là của ta. Hãy vĩnh viễn nhớ kỹ câu này, nàng sống là người của ta, chết là cũng là ma của ta."

Y cúi đầu đặt lên một cái hôn trên trán của nàng, một sợi tơ đen thật mảnh chui ra từ miệng y, trong thoáng chốc len vào đầu nàng ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vừa hồi đã rõ sự tình

Vào lúc chính Ngọ mặt trời lên cao, Ninh Thái Nhi bị ánh sáng rọi từ ngoài cửa sổ vào làm cho lóa mắt đến bưng tỉnh, tuy rằng cái trán nóng ran đã hạ nhiệt, nhưng giữa hai chân lại đau giống như đã bị cọc gỗ to dài chọc xuyên qua.

Nàng vén chăn lên xem, phát hiện toàn thân lại đang trần trụi, vừa ngồi dậy, giữa hai cánh hoa sung đỏ chảy ra chất lỏng màu trắng đục có mùi xạ hương.

Ninh Thái Nhi tuy là thiếu nữ khuê các, nhưng đọc nhiều sách vở, vẫn biết một ít về nam nữ hoan ái, lập tức hiểu được rằng mình đã bị làm nhục, hơn nữa kẻ làm là ai cũng không biết.

Nếu là thiếu nữ bình thường ắt sẽ kêu cha gọi mẹ, sau đó nhảy sông tự sát. Còn nàng thì sau khi đầu óc choáng váng, vẫn cố tự trấn an tâm trí đang rối loạn của mình.

Ninh Thái Nhi tùy tiện sắp xếp lại hành lý, vội vã bước ra khỏi cửa lớn của Lan Nhược tự. Tấm bảng tên nghiêng ngả phát ra tiếng kêu kẹt, tựa như đang

cười nhạo tình cảnh quẩn bách của nàng, nàng nhìn tòa tháp cổ lạnh lẽo này, nghĩ rằng sẽ không bao giờ đặt chân vào đây nữa.

Đường lên kinh thành phải đi ngang qua trấn Ô Cốc, ông lão bán tranh trông thấy Ninh Thái Nhi thì hai mắt sáng lên, muốn nàng ở lại mấy ngày vẽ tranh cho cửa hàng của lão, nếu không có chỗ ở thì có thể trú lại nhà lão.

Ninh Thái Nhi từ chối, nói:

"Ta phải vào kinh ứng thí, thật sự không thể ở lâu, hơn nữa ba ngày qua ta đều trú lại Lan Nhục tự, không dám làm phiền lão tiên sinh."

Ông lão bán tranh kinh ngạc há hốc mồm, hỏi:

"Cậu vẫn ở tại Lan Nhục tự, suốt ba ngày lại không có chuyện gì à?"

Ninh Thái Nhi gật đầu nói phải, ngạc nhiên hỏi lão sao lại giật mình như vậy.

Ông lão bán tranh kéo Ninh Thái Nhi vào góc tường, nhỏ giọng bảo:

"Lan Nhục tự này đã mấy trăm năm, thậm chí là một ngàn năm hơn không ai dám ở lại, nghe đồn có một đám ma quỷ chiếm cứ trong đấy, phàm là kẻ đi vào Lan Nhục tự, chưa từng có ngoại lệ, đều bị hút cạn tinh khí, chết bất đắc kỳ tử."

Chẳng trách nàng luôn bị người ta gọi là yếu mệnh, hóa ra nguyên do là ở đây, vậy tại sao không ai kể cho nàng nghe chuyện này.

Ông lão bán tranh như đoán được nghi ngờ của nàng, bèn giải thích rằng:

"Đám ma quỷ này vô cùng lợi hại, cứ cách một khoảng thời gian là hút tinh khí của con người, trên trần không ai dám vào Lan Nhục tự, thế nhưng người từ nơi khác đến không biết xông vào đó, bọn ta sợ quý quai làm hại người trong trấn, nên không nói cho người bên ngoài nghe sự thật. Cậu ở trong đấy ba ngày mà lông tóc không mây may tổn hại, cũng xem như là may mắn của tổ tiên tích đức để lại rồi."

Ninh Thái Nhi nhớ lại ba ngày tá túc ở Lan Nhục tự, ngoài trừ cặp nam nữ mặc áo bào vàng nhạt đến quyến rũ nàng, cũng không có điểm nào khiến nàng cảm thấy kỳ quái. Về phần vị Thiên Quyết công tử lúc thì cao khiết lạnh lùng, khi thì quyến rũ mị hoặc kia, dung mạo thoát tục tuyệt sẽ không khiến người ta liên tưởng tới quý quai được.

Mặc kệ việc này là thật hay giả, nàng nhanh chóng lên đường rồi đi, nếu không sẽ lại phải đi đường ban đêm.

Ninh Thái Nhi cáo từ với ông lão bán tranh, khi quay người lại đắm chìm vào một lòng ngực rộng lớn, vừa ngẩng đầu lên đã gặp khuôn mặt tuấn tú đang cười cực kỳ ngả ngớn.

"A, ngươi còn sống à, đã ba ngày ba đêm, xem ra vụ làm ăn này không thành rồi."

Ninh Thái Nhi giận dữ không thôi, đạo trưởng này tốt xấu gì cũng là người xuất gia, không nhắc nhở cho nàng chuyện kỳ dị ở Lan Nhục tự thì thôi, còn trong lòng luôn muốn nàng chết xuống suối vàng, nàng liền không nói không rằng lách qua hắn, mới đi vài bước lại bị kéo về.

"Sao hôm nay lại đi đứng giống con cua thế kia, cứ nghiêng trái ngả phải. Lá bùa lần trước của ta dùng ra sao rồi, ta đã bán lỗ vốn cho ngươi đấy."

Ninh Thái Nhi nghe vậy liền liên tưởng tới chuyện đêm qua, không khỏi ôm một bụng lửa giận, định đem lá bùa dán vào mặt tên đạo sĩ giả này, sau khi xốc lên giỏ trúc lại tái nhợt mặt.

Lá bùa dường như là khi bị đẩy xuống hồ cũng bị rơi xuống theo, có điều việc khiến nàng tuyệt vọng nhất là, nàng đã bỏ quên văn điệp tú tài của ca ca ở Lan Nhục tự. Nếu là không đi lấy về, có lỗi với ca ca thì không nói, lại còn uổng phí hành trình mấy tháng nay của nàng.

Hề Phong quan sát vẻ mặt của Ninh Thái Nhi, hỏi:

"Thế nào, gặp ma ban ngày à? Chớ quên bản đạo pháp lực vô biên, nếu có khó khăn thì chỉ cần bỏ chút ngân lượng liền có thể giải quyết thôi."

Tính tình của vị đạo trưởng này thật không đáng tin, có điều nàng chỉ đành phải tạm tin tưởng một lần.

Dien3dan3le3l3quy3don-Ngọc~Giao

Ninh Thái Nhi nghiêm túc xin:

"Phong đạo trưởng, ta muốn mua thêm một lá bùa nữa."

Hề Phong cười bảo:

"Ngươi lại muốn trở về Lan Nhục tự sao?"

"Ta có thứ quan trọng bỏ quên ở đó ..."

Hè Phong không nói thêm lời thứ hai, lấy ra một lá bùa từ trong lòng đưa cho cho nàng, đoạn phiêu dật như gió quay người rời đi:

"Lá này xem như miễn phí cho người cũng được, nếu người chết ở Lan Nhược tự, vụ làm ăn đưa xác về quê nhà này sẽ không bị lỗ mất nữa."

Ninh Thái Nhi cầm lá bùa còn nhỏ hơn ngón tay út của nàng, thật chẳng biết có nên cảm kích hẳn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cây hòe quán quanh thân

Ninh Thái Nhi lên đường gấp gáp, khi quay trở lại Lan Nhược tự đã gần đến giờ Dậu (1), dự định trước khi mặt trời xuống núi, phải tìm cho được văn điệp tú tài của ca ca. Thế nhưng sau khi vào Lan Nhược tự, lấy vật cần tìm rồi từ trong phòng bước ra, ngoài cửa đã là bóng ngà ngày tàn.

(1) Giờ Dậu: Từ 17h - 19h

Sau khi biết Lan Nhược tự có chuyện kỳ dị, Ninh Thái Nhi càng cảm thấy nơi đây âm u ghê rợn. Rõ ràng là con đường nhỏ đã đi rất nhiều lần rồi, nàng lại cảm thấy vòng vèo rất xa, bước nhanh đến đâu cũng không ra khỏi được, sắc trời càng lúc càng tối tăm u ám, đường mòn quanh co hun hút không thấy tận cùng, phảng phất đang dẫn nàng vào quỹ vực âm u.

Một luồng khí lạnh từ mặt xông lên đỉnh đầu, nàng không khỏi rung mình một cái, ôm chặt cánh tay cảm đầu chạy đi. Bất chợt, một cái bóng đen xẹt qua mi mắt của nàng, chú tâm nhìn kỹ mới phát hiện là một cái lá hòe héo rũ, nàng ngẩng đầu liền bắt gặp một gốc hòe to lớn sừng sững đứng giữa bụi cây.

Cây hòe này ước chừng hơn một ngàn mấy tuổi, thân cây phải đến năm người đàn ông trưởng thành mới ôm được, trên ngọn có bốn nhánh cây hết sức thô dài, lại chẻ ra những cành nhỏ mọc đầy lá vàng, tựa như một cái ô chọc thủng bầu trời.

Sau cây hòe truyền đến tiếng nam nữ cười đùa âm ỉ, Ninh Thái Nhi quay đầu lại nhìn, thấy thiếu nữ áo vàng trước đây từng quyến rũ nàng, đang cùng một gã đàn ông râu quai nón chơi trò đuổi bắt.

"Tiểu nương tử đừng chạy mà, để ta yêu nàng một chút..." Gã râu quai nón dầm dề mồ hôi, cánh tay to lớn ôm gọn Diệp Lê vào trong ngực, cái miệng tua tủa râu rậm cúi xuống hôn nàng.

Trong mắt Diệp Lê hiện lên một tia chán ghét, quay đầu đi tránh thoát cái miệng thối của gã, mềm mại khẽ gọi một tiếng, cầm tựa lên người gã đàn ông, thổi một hơi vào đầu vai.

Mặt của gã râu quai nón thoáng chốc trở nên tái nhợt, tựa như bị đặt sâu trong hầm băng lạnh:

"Tiểu nương tử, nàng đang làm gì?"

"Đừng sợ, thổi tắt dương hỏa của người thôi mà." Diệp Lê nâng lên khuôn mặt tục tĩu của gã, nũng nịu cười, "Tiếp theo là hút dương khí của người."

Làn khí trắng trong suốt từ miệng gã đàn ông chui vào bờ môi đỏ mọng của Diệp Lê, nàng hút vào càng nhiều khí, da của gã hết như mất hết nước, càng trở nên xám ngoét hơn, sau đó Diệp Lê đẩy nhẹ một cái vào ngực gã, gã đàn ông lao đảo một chút rồi ngã xuống nền đất.

"Tên đàn ông thối." Diệp Lê phun một ngụm nước bọt về phía gã râu quai nón, sau đấy kéo thi thể của gã vào trong bụi cỏ.

Ninh Thái Nhi chứng kiến một màn kinh khủng này, mắt thấy Diệp Lê đang đi về phía bên đây gốc hòe, cuống cuống muốn giẫm lên vỏ cây sần sùi, leo đến ngọn hòe.

Diệp Lê lại phảng phất rất kính sợ, cách gốc hòe vài bước thì dừng lại, phun lại làn khí màu trắng kia vào thân cây, thổi dài một tiếng:

"Công tử, ta trong đám quý nô của người, có thể xem là trung thành và tận tâm nhất, đâu có giống ả Nhiếp Tiểu Thiên vong ân phụ nghĩa kia."

Nhiếp Tiểu Thiên? Tên này nghe có chút quen tai, dường như đã nghe qua ở đâu rồi.

Diệp Lê hít một hơi thật sâu, nhìn lên ngọn cây:

"Dường như nghe thấy mùi người sống."

Ninh Thái Nhi nhất thời đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh, cổ sức lùi ra phía sau lá cành xum xuê, bịt chặt mũi miệng nín thở.

Diệp Lê lại không nghe ra hơi thở của nàng, nhún nhún vai xoay người rời đi.

Đợi sau khi bóng dáng của hân biến mất, Ninh Thái Nhi mới dám thở vào một hơi, cơ thể tựa vào trên nhánh cây, nhìn màn đêm qua kẽ lá, thầm nghĩ đêm nay chỉ đành phải qua đêm ở đây.

Nhánh cây theo gió đêm xào xạc lay động, rơi xuống một chiếc lá úa đen, phảng phất lên lút quần quanh người nàng, nàng nghe thấy tiếng lá cây soàn soạt, nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Lúc này một nhánh cây đã mọc lá, lặng lẽ không tiếng động đến gần Ninh Thái Nhi đang ngủ say, chậm chậm chui vào quần của nàng, vói vào bờ mông bên trong tiết khó.

"Ừm..." Nàng vô ý thức rên rỉ một tiếng, cảm giác thân dưới như có con sâu đang ngo ngoáy, tựa mộng tựa ảo, sao lại cảm nhận rõ ràng như vậy.

Nhánh cây chuyển động trong khe thịt khép chặt của nàng, tách ra miếng thịt mồm mồm, tiến mạnh vào cửa huyết đã bót sung, chen vào vách thịt chui tới chỗ sâu nhất, mãnh liệt qua lại cắm dứt vài cái, những chiếc lá cộm lên cọ vào da thịt mẫn cảm, kích thích toàn thân nàng bật run rẩy.

Theo động tác ra vào, bắp đùi càng ngày càng ướt, dâm dịch bám vào lá cây một mảnh trong suốt, giống như cam lộ ngưng đọng trên lá. Nàng không khỏi dùng hai chân kẹp chặt lại nhánh cây, càng nhiều dâm thủy theo cửa huyết tuôn ra.

Đợi nhánh cây rút ra khỏi huyết đạo ẩm ướt nóng rẫy, nàng khó chịu vặn vẹo thân thể, trong hôn mê ảo tưởng bị vật lạ thô dài đâm vào.

Giữa chạc cây hòe, công tử y bào như tuyết, tóc như mực từ từ hiện ra, tay áo thêu chỉ bạc vừa nhấc lên, vô số cành nhánh trói lấy Ninh Thái Nhi, nâng cao đến trước mặt y.

"Mới sợ ý một chút, suýt nữa đã để nàng chạy thoát." Ngón tay thon dài cân xứng của y điểm vào bờ môi đỏ mọng của nàng, thì thầm nói, "Ngày sau nàng hẳn phải hối hận biết bao, lúc trước đã bỏ lỡ mất cơ hội trốn thoát này..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ước hẹn mai mối khó thành

Ninh Thái Nhi như con thỏ bị lột da, thân thể trần trụi bị vật nặng đè lên, da thịt phảng phất đang áp vào một khối hàn ngọc ngàn năm.

Nàng nhắm nghiền mắt, mày hơi nhíu, ní non trong mơ:

"Lạnh ... Lạnh quá ..."

Bộ ngực đầy đặn bị người ta tùy ý thương thức, bên tai truyền đến tiếng hỏi rất khê:

"Còn bây giờ thì sao ..."

Chỉ trong chốc lát sau, khối hàn ngọc đã biến thành noãn ngọc (1).

(1) Noãn ngọc: Ngọc ấm.

Ninh Thái Nhi tham lam cong người lên phía trước, hấp thu cảm giác ấm áp mà y cho mình, mơ hồ cảm thấy trong cơ thể bị đâm vào, một vật to lớn thô dài ở trong đó, nông sâu ra vào qua lại.

Đợi khi nàng tỉnh lại, trước mắt là một vùng âm u, một người đàn ông cao to đang đè lên thân thể nàng, chỗ kín của hai người đang thân mật giao hợp với nhau.

Ninh Thái Nhi hoảng sợ muôn phần, liều mạng đẩy ra lồng ngực kia, lại bị y nắm lấy hai tay, dùng miếng vải bị xé rách trói lại vào cột đầu giường, nhưng cũng không trói chặt đến độ khó chịu.

Y dở đành một tiếng, lại đẩy gậy thịt vào trong, hạ thể ra vào càng thêm dữ dội, hết lần này đến lần khác đâm vào chỗ sâu nhất mị thịt, biến tiếng kinh hô của nàng thành tiếng rên rỉ bật thốt ra.

Sau khi liên tục ra vào mấy trăm cái, đầu của cự vật đột nhiên phình to ra, phun ra dịch trắng đục dính dính ở miệng tử cung.

Nàng nằm nhoài ở dưới thân người nọ thở hổn hển, việc lại bị thất thân lần nữa khiến nàng khổ sở vô cùng, hơn nữa lần này lại còn xảy ra khi thần trí nàng còn một nửa tỉnh táo.

Phát hiện người nọ cởi ra miếng vải đang trói mình, Ninh Thái Nhi tức giận giơ tay lên, hung hăng vung về phía mặt y, kết quả lại bị y trở tay túm lấy cổ tay.

Y cúi đầu hôn lên da thịt bị xiết chặt đến đỏ ửng của nàng, trong giọng nói ần chứa sự thương xót nhẹ nhẹ:

“Có chút đau, phải không?”

Ninh Thái Nhi cảm thấy giọng nói du dương này có phần quen tai, nương theo ánh sáng mà nhìn rõ khuôn mặt y, giật mình kêu lên:

“Sao lại là huynh?”

Y nghe vậy, mỉm cười:

“Không phải ta, thì có thể là ai hả?”

Ninh Thái Nhi lui về phía sau, dùng cái chăn mỏng che lấy thân thể trần truồng, cắn môi hỏi:

“Lần trước cũng là người cưỡng bức ta?”

Thiên Quyết công tử giữ chặt một góc chăn, kéo về phía mình, đầy ý khiêu khích nói:

“Rõ ràng là nàng muốn, sao lại có chuyện cưỡng bức?”

Ninh Thái Nhi không có chăn che thân, lại vừa xấu hổ vừa tức giận đến đỏ cả mang tai, túm lấy một đầu chăn khác, giằng co với y:

“Một nữ nhi chưa chồng, có lý nào lại vô cớ dụ dỗ đàn ông!”

Lòng ngực không mảnh vải che của y cực kỳ dụ hoặc, ái muội chậm chậm tiến lại gần nàng, nhấc chăn lên một cái trùm lấy cả hai người, y nâng chiếc cằm thon thon của nàng lên, nói:

“Bây giờ đã nhớ ra rồi chứ, lúc trước nàng đã quyến rũ ta ra sao.”

Trong đầu Ninh Thái Nhi đột nhiên thoáng hiện lên một hình ảnh, trên chiếc giường trong gian phòng ngủ cổ kính u ám, một thiếu nữ mặc xiêm y thư sinh dè lên một chàng trai mà hôn, thậm chí còn thốt lên lời cầu hoan lắng lợ.

Nàng ảo não quay lưng đi, hung hăng đâm vào ván giường:

“Sao lại thế được, không thể nào, ta sẽ không làm chuyện như vậy đâu ...”

Cánh tay thon dài của y lại kéo nàng ôm vào lòng:

“Nếu là ta bị ép buộc phải thuận theo, nàng chịu trách nhiệm là được rồi.”

Ninh Thái Nhi tức giận đến phồng hai má lên, cả giận nói:

“Có chịu trách nhiệm cũng là người chịu trách nhiệm, người là nam nhi mà.”

Thiên Quyết công tử cúi đầu cười bảo:

“Được, ta chịu trách nhiệm là được.”

Ninh Thái Nhi nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, nàng đã bị Thiên Quyết công tử bẫy, người nợ chính là muốn cho nàng phải nói lời này.

Trong mắt những người dân thường bị chi phối bởi ý thức hệ phong kiến, một nữ nhi gặp phải chuyện này, gả cho gã đàn ông kia là lựa chọn tốt nhất, tư tưởng của Ninh Thái Nhi tuy rằng không quá cổ hủ, vẫn là đối với kẻ hại mình thất thân nảy sinh cảm giác hoàn toàn khác.

Nàng ước mồm hỏi:

“Vậy người sẽ lấy tam môi lục sính mà cưới ta sao?”

Thiên Quyết công tử thẳng thừng từ chối:

“Không.”

Mặt Ninh Thái Nhi lúc xanh lúc trắng, thầm nghĩ gã này quả nhiên là đang chơi mình.

“Ta xưa nay chán ghét lễ nghi luân thường trong thế gian, nếu nàng đi theo ta như bây giờ, thì có khác gì thành thân đâu.”

Ninh Thái Nhi nhất thời bị nói cho cứng miệng không biết phản bác gì, bất giác cảm thấy y nói cũng phải, thành thân chẳng qua là lễ nghi thôi, một tờ thư thôi vọ muốn bỏ liền bỏ ngay.

“Cho dù theo lời người nói, cũng phải đem chuyện của chúng ta nói với ca ca của ta, nếu huynh ấy biết ta thế này chắc chắn sẽ không vui.”

“Nàng nói Ninh Thái Thần? Ta vừa khéo cũng đang muốn tìm hấn đây.”

“Quả nhiên người quen biết ca ca của ta.”

“Hừ, ta với hấn cũng xem như là có quen biết.” Thiên Quyết công tử khinh miệt nhú nhú mi, đẩy nàng ngã xuống giường mềm mại, “Nếu hấn biết được muội muội mình theo ta, nhất định sẽ có mùi vị khác trong đầu.”

“Người có ý gì, ta còn chưa đồng ý theo người đâu.” Ninh Thái Nhi buồn bực chống cự.

“Thân thể của nàng đã là của ta rồi, còn bảo là không phải người của ta ư?” Thiên Quyết công tử cười nói.

“Nhưng người ngay cả ta tên gì còn chưa biết mà.”

“Thái Nhi.”

“Hả?”

“Tên đặt nghe không tệ.”

Thiên Quyết công tử vuốt ve hai má nàng, tay kia thì len vào giữa hai chân nóng ướt của nàng.

“Không thừa nhận là người của ta, thì để thể xác thừa nhận vậy ...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhụy hoa phun dịch trắng

Ninh Thái Nhi hoảng sợ không ngừng rên rỉ kháng cự: “Đừng, giữa ban ngày ban mặt...”

Lời của nàng còn chưa nói hết, Thiên Quyết công tử đã vút chặn đệm xuống dưới giường, chớp mũi cao thẳng tiến lại gần sát nàng, đôi môi nở một cười vô cùng quyến rũ nói: “Ban ngày mới có thể càng nhìn rõ ràng hơn.”

Ý thức của Ninh Thái Nhi giống như bị tan rã, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hấn, giống như linh hồn bị hút ra khỏi thân thể, không biết đang bay lơ lửng ở nơi nào.

Đôi tay hấn luồn vào giữa hai chân nàng, khẽ gầy hai phiến hoa sưng đỏ, kéo ra một ít bạch trọc* dính dính, nhéo hai bên đùi nàng khiến Ninh Thái Nhi sung sướng đến tê tê dại dại. Maybe-đđLQĐ

*bạch trọc: có lẽ mọi người cũng đoán được, nó là tinh dịch đó ạ

Sau lưng nàng chảy ra mồ hôi lạnh, cả người nàng giống như bị trúng thuốc mê, mềm nhũn nằm dưới thân thể của hấn, cảm giác duy nhất mà nàng cảm nhận được chính là khoái cảm truyền đến từ chỗ nắm ngón tay của hấn đang tàn sát bừa bãi.

“Nàng thích ta làm như vậy đúng không? Phía dưới ẩm ướt thật nhanh...” Thiên Quyết khẽ cắn vành tai trắng nõn như trân châu của Ninh Thái Nhi, đồng thời dùng một ngón tay bắt chước côn trùng khuấy động phía dưới cơ thể nàng.

“A... Ừm... A...” Ninh Thái Nhi thờ gập theo bản năng, trên môi đột nhiên nóng lên, bị hấn dùng môi mỏng của mình che lại.

Hô hấp của Ninh Thái Nhi nghẹn lại, trái tim điên cuồng đập loạn, môi lưỡi bị hấn quấn quýt ép buộc, trong đầu chỉ còn duy nhất hình ảnh của nam nhân này, cảm giác tê dại truyền khắp cơ thể.

Thiên Quyết công tử dùng đầu lưỡi liếm láp đôi môi đỏ mọng của nàng, đột nhiên cắn nhẹ môi dưới của Ninh Thái Nhi một cái, yêu thương nhìn nàng đang nằm dưới người hấn động tình.

Hai chân dài nhỏ của nàng bị hấn nâng lên, chia ra đặt lên hai bên vai rộng của hấn, dưới mông nàng lót hai cái gối, nơi riêng tư màu hồng nhạt đối diện với hấn.

Lỗ lỗ trước mặt một nam nhân như vậy, Ninh Thái Nhi không khỏi đỏ bừng cả hai má, xấu hổ gờ hai tay che lại tầm mắt của hấn, lại bị hấn dùng một tay kéo xuống.

Ánh mắt hần nhìn nàng mê hoặc thắm thiết, nhìn chăm chăm lên khuôn mặt đang ngơ ngác của nàng: “Khi ta hôn nàng, nàng phải nhắm mắt lại mới đúng, nhưng mà bây giờ thì đã không cần rồi.” Maybe-ddLQĐ

Mái tóc dài đen mượt của hần buông xuống, quán lại một chỗ cùng với tóc nàng, chặt chẽ không rời.

Đột nhiên “mãnh thú” thô dài tím đỏ thăm dò vào trong “khu rừng đen” rậm rạp, tách ra hai phiến hoa đầy đặn trở ngại, xâm nhập vào trong sơn động chật khít, chặn lại dòng nước đào mật đang chảy ra ngoài. Côn thịt va chạm vào chỗ sâu nhất trong thông đạo, thân thể hai người quán quýt chặt chẽ cùng một chỗ, chỗ kết hợp phía bên dưới không có một kẽ hở.

Ninh Thái Nhi trơ mắt nhìn thấy nhục bông bị tiểu huyết ăn vào toàn bộ, cái đó thô dài như vậy...

Dưới sự kích thích của một màn hương diễm như vậy, tiểu huyết mạnh mẽ bài xích dị vật, nhưng mà lại giống như đang ra sức mút vào, càng tăng lên khoái cảm khó nói lên lời cho cả hai người.

Thiên Quyết công tử nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng, bắt đầu dùng lực chuyển động hạ thể, không ngừng rút ra đâm vào cơ thể nàng. Côn thịt ma sát vách tường non mịn, mỗi lần rút ra lại càng đâm vào sâu hơn. Bụng dưới cứng rắn của nam nhân không ngừng va chạm với hai mông căng mịn của nữ nhân nằm phía dưới, tạo ra âm thanh “phách phách” đầy dâm dăng, cùng với tiếng “két két” của giường vang lên do chấn động.

Ninh Thái Nhi bị ép buộc thừa nhận từng đợt va chạm mãnh liệt, bầu ngực no đủ lắc lư, giống như hai con thỏ trắng nhỏ không ngừng nhảy lên nhảy xuống, lại đột nhiên bị hai bàn tay thon dài của nam nhân phía trên bắt lấy, nắn bóp tạo thành những hình dạng khác nhau để thưởng thức. Maybe-ddLQĐ

“Phía dưới hút chặt như vậy, đúng là quý tham ăn.” Hần vừa hung ác va chạm nàng không thương tiếc, vừa trầm giọng nói những lời nói ái muội bên tai nàng, thật sự quyến rũ chết người.

Dưới sự trêu đùa mạnh mẽ của Thiên Quyết, rất nhanh từng đợt khoái cảm giống như thủy triều chảy ngược lên từ phía dưới, truyền khắp cơ thể Ninh Thái Nhi, đầu óc mơ hồ giống như bị lạc vào một màn sương trắng, đôi môi không ngừng thốt ra từng tiếng rên rỉ yêu kiều.

Tiểu huyết bị côn thịt loạn động đến mức đáng thương, không ngừng phun ra dâm dịch trong suốt, làm ướt nhẹp lông tơ phía trên.

“A... Đủ rồi... Đủ rồi... Cầu xin người... Dừng lại... Hu hu...”

Cảm giác này giống như đang tiêu ra xuân triều, không khỏi khiến nàng vô cùng xấu hổ giận dữ, giống như trong nháy mắt mất đi tôn nghiêm, từng tiếng từng tiếng cầu xin hần buông tha cho mình. Maybe-ddLQĐ

“Đưa ngốc, nàng đang động tình. Hiện tại cũng sắp đến lượt ta rồi...” Hần nắm chặt lấy cảm nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một nụ hôn thật sâu, hạ thể mạnh mẽ va chạm về phía trước, rút đầy tinh dịch vào trong cơ thể nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Phù dung xuất thủy

Ninh Thái Nhi ngửa đầu tựa vào bên hồ, ngâm người trong dòng suối ấm áp, sương trắng mờ ảo nhẹ nhàng bao lấy thân nàng, da thịt trắng bóc nõn nà bị khí nóng nhuộm một tầng hồng nhạt.

Hôm qua người nọ giằng co những mấy canh giờ, sau khắc xuân phong lại mất tâm hơi, chỉ tốt bụng đắp kín chắn cho nàng, để lại một thân chi chút vết đỏ và bạch trọc nơi bắp đùi.

Mê mết ngủ đến sau nửa đêm thì bị bốn tỷ nữ xông vào phòng bọc mình như cái bánh chưng, rồi nhanh chóng ném tấm thảm làm từ bông vải đang bọc nàng vào bồn tắm, để nàng tự tắm rửa sạch sẽ. NiemVu-ddLQĐ

Nghĩ đến cảnh ngộ gặp phải ở Lan Nhược tự mấy ngày này, nàng cảm tức giận rã, lấy khăn chà lau nơi riêng tư dưới nước hết lần này đến lần khác, mãi tới khi cảm thấy sạch sẽ mới thôi.

Tuy nàng là nữ nhi nhà nghèo, nhưng chưa từng chịu oan ức như vậy: nhiều lần bị ép thất thân, thậm chí còn bị người nọ vây hãm ở nơi này, hơn nữa còn không muốn hứa hẹn thành thân, hần nghĩ biến nàng thành món đồ chơi hay làm gì...

Mặc kệ ra sao, nàng tuyệt đối không khuất phục!

Nến đỏ treo trên vách tường chập chờn, ánh sáng rọi một bóng người lay động ngoài cửa sổ giấy, dường như có tiếng gió thổi qua, cửa phòng đóng chặt kết một tiếng, đôi giày trắng không nhiễm một hạt bụi bước vào. NiemVu-ddLQĐ

Ninh Thái Nhi nghe thấy tiếng động, cảnh giác che ngực, chìm thân thể xuống đáy nước.

Người bước vào mặc áo lót trắng thuần đã cời bỏ hai nút ở hàng cúc phía trước, xương quai xanh rộng mở tựa cánh bướm, tóc đen rối tung rũ xuống thắt lưng giống như thác nước, tùy tính mà nhàn hạ, lại chẳng mất mấy phần tao nhã.

“Muốn chết đuối hả?” Hấn nhìn bọt nước đang nổi lên, vui vẻ lưu chuyển trong đôi mắt đen tuyền.

Qua từng làn sóng gợn, nàng thấy hấn cời giày bỏ, đuối chân chạm vào mặt nước, sợ tới mức vọt dậy khỏi mặt nước, ra sức bơi tới bờ, vừa leo lên bờ, đôi cánh tay thon dài đã vòng sau lưng nàng.

“Còn chưa tắm xong, đi đâu thế.”

Dù nàng không quay lưng lại, không nhìn thấy, cũng vẫn mừng rỡ tưởng cái màn này khó xử biết nhường nào, trên cũng không phải, dưới cũng chẳng xong, nàng lúng túng đến mức đỏ hồng đôi má.

“Thả ta ra, ta rửa sạch rồi!”

“Mới tắm một lúc, sao có thể rửa sạch hết chứ.” NiemVu-ddLQĐ

Thiên Quyết công tử lật người nàng lại, kéo bờ mông tròn trịa rồi đỡ lấy, khiến nàng nửa người trên ghé vào đá cẩm thạch, nửa người dưới trôi nổi trên mặt nước.

Lúc này hấn chưa cời y phục, áo trắng mỏng manh bị nước thấm dần, trong suốt như cánh ve, dán vào người hấn, mô phỏng dáng vẻ ưu mỹ, đường cong gợi cảm rõ mồn một trước mắt.

Mắt thấy cảnh sắc dụ người như vậy, mặt nàng như bị lửa đốt, cực kì nóng bỏng.

Bàn tay hấn men theo gót chân đến bên đùi, như một con rắn nước tham lam, tùy ý quán quanh cơ thể nàng.

“Đề ta xem xem ở đâu còn chưa rửa sạch nào.” NiemVu-ddLQĐ

Môi hấn treo nụ cười trên tức, cường chế tách đôi chân thon, khiến bắp đùi trắng nõn đối diện với mình, rồi cúi người xuống dò xét tỉ mỉ.

“Mới gần nửa ngày không nhét vào đã chặt chẽ như lúc đầu rồi. Có lẽ nên thường xuyên chọc chọc, sau này sẽ còn thoải mái hô lớn tiếng nữa.”

“Cút, đừng có chạm vào ta, a...”

Một ngón tay ngọc chui vào tiểu huyết khép kín, bất chước tư thế đâm chọc dứt vào, tay kia quán một lọn tóc đen của nàng, đặt trong lòng bàn tay từ từ vuốt phẳng.

“Nàng là người đầu tiên dám nói câu này với ta đấy, nếu đổi lại là người khác, có biết hậu quả là gì không, hửm?”

Đá cẩm thạch kề sát lưng, hai chân lại được dòng nước ấm áp bao lấy, toàn thân lạnh nóng không đồng đều, huyết mềm lại bị người ta đào khoét không thương tiếc. Nàng không khỏi hé cặp môi đỏ mọng hô nhỏ một tiếng, vừa sung sướng lại vừa đau khổ.

Hấn rút ngón tay dính dính ra, đưa ra trước mặt nàng, “Nhìn đi này, hôm qua thứ này ở lại trong cơ thể nàng nhiều như thế, trong nhất thời sao rửa sạch được.” NiemVu-ddLQĐ

Ninh Thái Nhi nhăn cặp chân mày lá liễu, thở hổn hển mấy hơi liên tiếp, tuy nơi riêng tư dưới thân bị khinh nhờn, kiên trì trong lòng lại không hề suy yếu chút nào.

“Ta phải rời đi, ngươi không cản trở được ta đâu.” Nàng nghiêng răng nói từng chữ.

“Hình như nàng bị làm lẫn gì rồi, một: ta không lấy khóa sắt trói nàng, hai: không đánh gãy hai tay hai chân nàng, cản trở nàng bao giờ chứ.” Hấn cười khê một tiếng.

Ninh Thái Nhi hơi sững sờ, nghe thấy những cách có thể thực thi trong lời nói của hấn, không khỏi rung mình một cái.

Thiên Quyết công tử ngênh ngang buông tay, mặc người kia mất cột tựa trượt xuống nước, ngón tay chống trước trán nàng, đôi mắt sâu tựa đầm nước nháy mắt lạnh giá, rét thấu xương.

“Nàng cứ thử xem có thể rời khỏi nơi này hay không.” NiemVu-ddLQĐ

Một sợi chỉ đen trông như lông tơ chui ra từ da thịt mịn nhẵn, sau khi cọ xát đầu ngón tay của hấn, lại chui vào trong đầu nàng lần nữa...

--- ----

Chương 14: Con rồi không có tim.

Từ sau khi Ninh Thái Nhi bị Thiên Quyết công tử đe dọa, ý muốn rời đi ngược lại càng thêm mãnh liệt, ngày tiếp theo, trời mới hơi mờ sáng liền đi ra ngoài.

Sau khi đi khỏi hành lang khúc khuỷu, đến một con đường nhỏ, xuất hiện một cây hoè lâu năm cao chọc trời đứng sừng sững. Đây chẳng phải là cái cây mà nàng bị ép trốn vào hôm gặp phải quý hút dương khí của người sống sao hay sao? Maybe-ddLQĐ

Thì ra nàng vẫn chưa từng rời khỏi Lan Nhược Tự. Nói như vậy, chẳng lẽ Thiên Quyết công tử và con quý đó có liên quan? Quý vốn thể hàn, sợ ánh sáng, nhưng con quý ngày đó nàng gặp lại xuất hiện dưới ánh sáng ban ngày, lại có nhiệt độ cơ thể giống người thường, theo lý thuyết thì đó tuyệt đối không thể nào là quý được.

Ninh Thái Nhi nhớ tới giỏ trúc có lẽ vẫn còn rơi ở chỗ cũ, liền trèo lên cây hoè tìm kiếm một lần, nhưng lại không tìm thấy gì cả.

Đáng chết, nàng lại làm mất ca ca tú tài Văn Diệp. (Maybe: ta không hiểu chỗ này cho lắm, có lẽ liên quan đến giỏ trúc)

Đang lúc Ninh Thái Nhi còn ủ rũ, trên ngọn cây hoè có một chiếc lá khô rơi xuống, bay qua tầm mắt nàng rồi rơi xuống chỗ bụi gai che kín dưới mặt đất, nhìn qua dường như thấy được ở giữa bụi gai có một món đồ trúc màu xanh nâu bị che khuất.

Ninh Thái Nhi kích động nhảy xuống từ trên ngọn cây, vạch bụi gai tìm giỏ trúc bị rơi mất đã lâu, sau đó đeo lên trên lưng, bước nhanh rời khỏi Lan Nhược Tự. Maybe-ddLQĐ

Đang lúc Ninh Thái Nhi chuẩn bị bước chân ra khỏi đại môn Lan Nhược Tự, trên trời bỗng nhiên xuất hiện thật nhiều mây đen che phủ, bốn phía xung quanh như bị quỷ ám, trời đất tối sầm lại, trên mặt đất có một luồng khí đen bốc lên, khung cửa đỏ giống như biến thành Thao Thiết(1) miệng rộng, gầm thét muốn lao thẳng về phía nàng, toàn bộ khuôn viên ngôi chùa cổ trở nên âm u như rơi xuống vực sâu.

Ninh Thái Nhi hoảng sợ lui lại mấy bước, cùng lúc đó, đầu nàng giống như bị úng nước, hai chân mềm nhũn ngã sập xuống đất, ôm lấy đầu rên rỉ một tiếng rồi ngất đi.

Một lát sau, rốt cuộc Ninh Thái Nhi mở mắt, mạnh mẽ đứng dậy, quay lại về hướng đường cũ, nhưng đôi mắt nàng lại tan rã không có tiêu cự, giống như hồn phách bị cái gì câu mất. Maybe-ddLQĐ

Ninh Thái Nhi trở lại phòng ngủ trước đó, sau khi nàng ném giỏ trúc ném ở một bên, liền ngồi yên ở đuôi giường giống như một bức tượng.

Ở nơi chuyển giao giữa ánh sáng và bóng tối, một bóng dáng cao gầy dần dần xuất hiện, tay áo trắng như tuyết lay động giống như bạch mai bên song cửa sổ bay bay trong gió.

“Cười đi.” Hắn lạnh lùng mở miệng.

Khuôn mặt Ninh Thái Nhi vốn không chút biểu cảm, vậy mà khoé môi lại lập tức nhếch lên, nhưng đôi mắt vẫn không có tiêu cự.

“Cởi áo.” Hắn lại ra lệnh một lần nữa.

Ninh Thái Nhi giơ cánh tay lên vạt áo, tháo nút áo, lộ ra đôi gò bồng đầy đặn quyến rũ, cảnh xuân kiều diễm chợt hiện ra. Maybe-ddLQĐ

“Dừng lại...” Rất nhanh nam nhân kia liền ngăn lại động tác của nàng, nặng nề thờ dốt.

Mặc dù xưa nay hắn có thói quen không chế tất cả mọi thứ, nhưng dáng vẻ này của nàng lại không phải điều mà hắn muốn. Hắn muốn nàng còn sống, có thể tươi cười hoạt bát, có thể âm ỉ, dám cãi lại lời của hắn, chứ không phải giống như con rối cái gì cũng đều nghe theo hắn.

Về phần lý do, hắn không thể nói rõ cũng không thể giải thích được.

“Tĩnh lại đi.” Hắn duỗi tay vuốt ve khuôn mặt non mịn của nàng, dọc theo hai gò má chuyển đến trên trán, giống như đang cố che dấu một loại tâm tình nào đó, nghiêng người sang cách khỏi nàng một khoảng.

Ninh Thái Nhi nháy mắt mấy cái, con người dần có tiêu cự lại một lần nữa, đối mặt với bóng lưng của Thiên Quyết công tử, mê mang nhìn xung quanh: “Tại sao đột nhiên ta lại trở về đây được?” Maybe-ddLQĐ

“Nàng chưa từng rời khỏi đây, làm sao mà trở về cái gì chứ.” Hắn đùa cợt nói.

Ninh Thái Nhi sờ sờ cái gáy, càng cố nhớ lại càng đau đầu, cúi đầu nhìn thấy giò trúc trên mặt đất, tâm tình không khỏi chuyển buồn thành vui.

“Giò trúc của ta còn ở đây, như vậy những gì trước đó không phải là ảo giác, như vậy là thế nào?”

Ninh Thái Nhi ngồi xổm xuống, nhặt giò trúc lên, lại thấy cơ thể mềm nhũn, không thể đứng thẳng dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng dạ dày kêu “rột... rột...” mới nhớ ra nàng đã không ăn cơm một ngày rồi.

Người đang ở trạng thái đói bụng thì tất nhiên sẽ không có sức mà nghĩ nhiều. Ninh Thái Nhi đói bụng đến mức khó chịu, vội lục giò trúc, lấy ra màn thầu* đã cắt giữ vài ngày, há miệng cắn một miếng lớn.

*màn thầu: bánh bao chay

Cảm giác duy nhất của nàng là răng đau như cắn vỡ, muốn ăn được cái bánh màn thầu khó khăn lắm mới kiếm được này cũng phải có đủ sức lực. Maybe-ddLQĐ

Thiên Quyết công tử hơi quay người lại, thấy nàng đang yên lặng ngồi xổm bên cạnh giường, cẩn thận cắn từng ngụm nhỏ bánh màn thầu, khô khốc nuốt vào bụng, đôi mi thanh tú chớp chớp trông thật đáng thương, y như một con chuột nhỏ. Hắn thiếu chút nữa đã quên mất thân thể nàng chỉ là người phàn, ngày nào cũng phải ăn ngũ cốc lương thực mới sống được.

Trong lòng hắn nghĩ nghĩ, nhin không được cười thành tiếng.

Ninh Thái Nhi nghe được tiếng cười, hai gò má hơi hơi đỏ lên, giấu màn thầu trong tay về phía sau lưng.

“Đang gặm cục gạch à? Cứng như vậy.” Hắn cúi người đưa tay ra phía sau lưng nàng, cướp lấy màn thầu nhanh như chớp, vứt xuống dưới đất kêu “bộp” một tiếng. Maybe-ddLQĐ

“A, màn thầu của ta...” Nàng nhìn chằm chằm màn thầu dính tro bụi dưới đất đau lòng lắm lắm, đây chính là phần lương thực nàng cắt giữ rất lâu đấy...

“Đồ này bẩn rồi, không thể ăn.” Thiên Quyết công tử đẩy bàn tay nàng đang vươn ra để cướp lại màn thầu, cường ép ôm ngang nàng lên, giọng điệu tràn ngập tình ý thăm thiết: “Muốn ăn cái gì? Ta sai hạ nhân làm cho ngươi.”

Ninh Thái Nhi nghiêng đầu nghĩ: “Nước muối vệt, đậu hũ Ma Bà, thịt hầm, cá kho.”

“Đồ đều là những cái gì thế? Ta chưa từng nghe qua bao giờ.” Maybe-ddLQĐ

“Không phải chứ? Đây đều là đồ ăn thường ngày mà, vậy ngày thường ngươi ăn cái gì?”

“Hỏi thừa, ăn ngươi...”

“Ừm...”

(1)Thao Thiết (tiếng Trung: 饕餮; bính âm tāotiè) là một loài vật xuất hiện trong thần thoại phương Đông, là một thần thú có khả năng cắn nuốt rất kinh khủng, sống từ thời đại Hồng Hoang, có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ, bản tính hung hãn, tham ăn. Một số ý kiến cho rằng Thao Thiết thân dê, mắt dưới nách, răng hồ vuốt người, có đầu to cùng miệng lớn bản thân có thân thông cắn nuốt đặc thù. Thao Thiết có tuổi thọ đến 10 vạn năm. Sự tham ăn của Thao Thiết có khi được miêu tả rằng sau khi cắn nuốt tất cả vạn vật, Thao Thiết tự nuốt chính mình rồi hóa thành hư vô. Đại đa số thuyết đều cho rằng Thao Thiết là một trong 9 đứa con của rồng (Long sinh cửu tử)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vì chàng xuống bếp

Ninh Thái Nhi gõ bát đũa đợi cả buổi, đói đến ruột sắp thắt lại, một bàn đồ ăn mới được mang lên.

Có điều giữa trưa, tỳ nữ mang đồ ăn lên thật có chút kỳ quái, toàn thân quần áo choàng đen bao kín cả người, chỉ lộ ra đôi mắt đen ngòm như hai cái lỗ tối.

“Vì sao phải mặc như vậy?” Ninh Thái Nhi hỏi.

“Nô tỳ bị một chứng bệnh nặng, gặp ánh sáng sẽ ngửa ngáy cả người.”

“Thế gian còn có loại bệnh quái lạ này sao...”

Tỳ nữ liếc mắt nhìn Thiên Quyết công tử, cúi đầu nơm nớp lo sợ.

Ninh Thái Nhi xúc lên một mâm đồ ăn nhìn thử, lập tức ngã ra bàn mà nôn, có điều bụng trống rỗng chỉ có thể nôn ra nước chua.

Trên mâm bày món lương khô mốc meo đen xỉ, nhìn sang mâm khác là cái móng giò chưa chín còn dính máu, nàng cũng không dám xúc lên cái mâm thứ ba.

Đói bụng đến bụng kêu ầm ĩ, cuối cùng chờ đợi được thức ăn ngon như thế, Ninh Thái Nhi bày ra vẻ mặt không còn thiết sống nữa.

Tỳ nữ tỏ vẻ cực kỳ vô tội, đã gần trăm năm chưa xuống bếp, làm sao nấu được đồ ăn của người phạm, công tử đây há chẳng phải là đang làm khó quý ư.

Ninh Thái Nhi nhìn về phía Thiên Quyết công tử, ánh mắt có chút thương hại:

“Hay là người thường ngày đều ăn những thứ này?”

Thiên Quyết công tử cầm lên chén trà, đặt bên môi từ từ thổi, giống như chưa từng nghe được lời nàng nói vậy.

Ninh Thái Nhi liền dâng lên cảm giác như trời ban nhiệm vụ lớn, không còn cảm thấy đói nữa, bảo tỳ nữ dẫn nàng đến phòng bếp, quyết định hôm nay thi triển tài bếp núc.

Từ sau khi hai tỳ nữ xuất giá, sức khỏe phụ mẫu ngày một yếu, nàng liền gánh vác hết thấy việc nhà, cho ca ca đi mua bán về có một bàn thức ăn ngon.

Thiên Quyết công tử đến gần phòng bếp, thấy một làn khói mỏng bay lên từ mái hiên, trong phòng bếp tối tăm bập bùng ánh lửa, từ nồi sắt truyền đến âm thanh dầu bắn lèo xèo.

Ninh Thái Nhi xắn lên tay áo vội vàng thái rau, cẩn thận đổ rau vào nồi sắt, sợ dầu bắn tung tóe lên người nên lui lại mấy bước, đợi dầu yên ắng lại mới thở một hơi, cầm lên muối đảo thức ăn.

Có lẽ nữ tử chốn nhân gian nấu cơm cho vị hôn phu, chính là khung cảnh như vậy chăng.

Y tựa cửa chăm chú nhìn cảnh tượng này, gương mặt như hoa khẽ dâng lên ý cười, tôn lên toàn thân thanh cơ ngọc cốt của y, còn động lòng người hơn cả đầy vườn xuân sắc phía sau.

Ninh Thái Nhi bị dầu nóng bắn lên ngón tay, theo phản xạ xoa vành tai giảm đau, tay đột nhiên bị người bên cạnh kéo qua.

“Đau lắm sao?” Thiên Quyết công tử hơi cúi người xuống, môi mỏng ngậm lấy đầu ngón tay của nàng mà mát, dưới rèm mi dài rủ xuống ba đào gọn sóng, dưới ánh trăng sáng tỏ dâng lên hơi nước kiều diễm.

“Không đau...” Ninh Thái Nhi lập tức rút ngón tay ra, ánh mắt mất tự nhiên nhìn về nơi khác, “Đây là món cuối cùng, sắp xong rồi.”

Tỳ nữ nhóm lửa bên cạnh khịt khịt mũi:

“Nô tỳ hình như ngửi thấy mùi khét.”

“Á, khét...” Ninh Thái Nhi nóng vội trút đồ ăn ra bàn.

Món ăn hội đủ sắc hương vị sau khi mang lên bàn, điểm có thể nói duy nhất là có ít chỗ bị khét. Ninh Thái Nhi từ bé quen chịu khổ, đặt sang một bên không sờ bỏ, dự định để lại cho chính mình ăn.

Nàng gấp một miếng thịt nướng bỏ vào trong bát của Thiên Quyết công tử, thấy y tao nhã đưa vào miệng, quan sát biểu cảm trên khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của y, thấp thỏm hỏi:

“Mùi vị có ngon không?”

Thiên Quyết công tử khẽ nhú trán, nhân nhặt mở miệng:

“Vị như ăn nên sắp.”

Ninh Thái Nhi nổi lên cảm giác thất vọng, gấp một miếng cho vào miệng, thâm nghĩ hương vị rõ ràng cũng không tệ mà, là khẩu vị của y khác với người thường, hay là khẩu vị của Ninh gia các nàng mới có vấn đề.

Ném một ngụm như vậy, nàng mới nhớ ra người đói là chính mình, bắt đầu ăn uống ngon lành.

Thiên Quyết công tử chỉ ăn một miếng, từ đó chưa từng động đũa lần nào nữa, thấy đáng về bờ môi hồng như anh đào của nàng cắn đũa, đẩy mắt u ám đưa tình nổi lên một mạch nước ngầm.

“Ta đói...” Y tiến đến bên cạnh nàng, cắn vành tai mờ ám khẽ nói, vành tai bị hơi nóng thổi ra phả vào, nhiễm lên một chút màu hoa đào hồng nhạt.

““Tuy rằng cảm thấy khó ăn, cũng cố gắng một chút vậy.” Ninh Thái Nhi buông đũa, khó xử nói.

“Mỹ vị thế này, sao lại khó ăn?” Khóe môi y nhè nhẹ cong lên.

“Sao lại nói là thức ăn mỹ vị rồi?” Ninh Thái Nhi có chút mơ hồ.

“Ta muốn nàng.” Y ôm Ninh Thái Nhi lên đùi, để nàng mặt đối mặt với mình, cởi ra từng cái cúc áo của nàng, vẻ đói khát không thua gì sói hoang ngoài trước.

“Ta đói, đừng như vậy ... Ừm...” Còn chưa nói xong, y đã gấp một miếng thức ăn cho vào miệng nàng.

“Không sao, nàng ăn cơm, ta ăn nàng.” Đầu lưỡi y liếm dọc theo vành tai nàng, thanh sắc khàn khàn quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam U Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.